

GRIEKS DROOMHUIS 6 - 2013

Januari 2013

We hebben besloten de overwintering in tweeën te breken en gaan eind februari eens kijken hoe het ons qua klimaat dan bevalt. Hopelijk is het zacht en bloeien er al veel bloemen. We sturen voor de zekerheid nog maar eens een berichtje hoe het staat met de werkzaamheden. En zie, op de laatste dag van de maand krijgen we antwoord dat de blokhut klaar is! Ook de andere werkzaamheden zouden volgens planning vorderen.

Februari 2012

Als we een weekendje Vlaanderen doen kunnen we zonder problemen de planken voor een nieuw kastje in de slaapkamer meegeven aan R. en D. Die gaan in juni weer met de auto naar Samos. We maken ook een schema voor transfers van en naar het vliegveld voor alle burens en hun auto's komend voorjaar.

We ontvangen foto's van de blokhut. Enorm groot, is onze eerste indruk. Wel wat weinig ramen ... We betalen het laatste restje zoals beloofd. Een week voor we vertrekken herinstalleer ik F.'s "oude" iMac voor Takis en zijn familie, elk een aparte gebruiksruimte. De computer gaat vanwege de kwetsbaarheid met de handbagage mee, met 9.7 kg volgens de specificaties net onder het toegestane gewicht (10 kg) van Transavia.

De dag voor we vliegen gaan we niet 's avonds naar Schiphol maar al in de ochtend omdat we de tentoonstelling over Troje in Amsterdam willen gaan bekijken. De treinreis is er weer een befaamde NS-bezoeking. Buurman B. is zo aardig om ons bij het station af te zetten want we voorzien dat in de spits met de koffers de bus in en uit knap lastig kan worden. Als B. ons afgezet heeft aan de achterkant van het station en wegrijdt, bemerken we tot onze schrik dat de lift naar de passerelle over de sporen wegens werkzaamheden buiten gebruik is. Gelukkig helpt een van de werkmannen mij met de koffer, maar F. sjouwt zich een bult. Aangekomen op het juiste perron blijkt dat de door ons geselecteerde trein dikke vertraging heeft. We mogen met onze kortingskaarten dan bij uitzondering de gereedstaande Intercity van even voor 9 uur nemen. Maar daar moeten we wel een fors tempo voor aanhouden om die nog te halen. We wurmen ons dan door een aantal 2e klasse coupés om uiteindelijk onszelf en de koffers kwijt te kunnen in de 1e klas. Daarna rijdt de trein om kwart over 9 Sittard binnen. Omdat die daar de eerste Intercity na 9 uur is, stroomt de eerste klasse helemaal vol met huisvrouwen. Naar de Huishoudbeurs, begrijp ik, en er kon voor de gelegenheid goedkoop opgewaardeerd worden naar 1e klasse ...NS bedankt! denk ik als we opgepropt tussen koffers, rugzak, tas met computer en jassen na 2 uur Utrecht binnen rijden. Gelukkig kunnen we op hetzelfde perron overstappen op de trein naar Schiphol. Wonderwel is deze trein vrij leeg, ondanks dat-ie speciaal ter gelegenheid van de Huishoudbeurs ook op Amsterdam RAI stopt. Enfin, op Schiphol vinden we vrij snel een grote kluis waar alle bagage in past en na een beker koffie togen we naar Amsterdam.

Daar wandelen we eerst naar de Beeldhouwwinkel bij de Haarlemmerdijk om me te laten informeren over de mogelijkheden om een elektrische hakinstallatie aan te schaffen. Daarna gaan we lunchen op de Haarlemmerdijk, niet in de laatste plaats omdat we verkleumd zijn door de ijswind die er blaast. We nemen dan ook maar het openbaar vervoer naar het Allard Pierson Museum waar de tentoonstelling over Troje is, ofschoon het een leuke wandeling zou zijn.

In het museum brengen we een aangename middag door. De tentoonstelling over Troje is klein maar mooi, met zowaar het originele vermeende dodenmasker van Agamemnon en de in Troje gevonden, achterover gedrukte gouden juwelen waarmee Schliemann zijn vrouw behangen heeft. Daarna kijken we nog bij de Oud-Griekse, Etruskische en Egyptische afdeling van dit museum van de Universiteit van Amsterdam.

We gaan vervolgens naar café De Jaren om de hoek van het museum waar we met mijn oud-collega en vriendin E. hebben afgesproken. We kletsen uitgebreid bij en dat zetten we later voort bij een Vietnamees restaurant in de Leidsestraat. Om half elf nemen we afscheid van E. en gaan naar het station, waar de Fyra naar Schiphol voor de zoveelste keer kapot is. We kunnen gelukkig met de Sprinter en beginnen onze wacht naar de volgende ochtend.

De computer levert bij inchecken en opbergen in het vliegtuig nergens problemen op zodat we stipt op tijd landen op een bewolkt Samos bij zo'n 12 graden C. Als we wegrijden begint de auto echter te bokken. Hij doet dat alleen bij het remmen zodat we, na ervaring met onze lang stilstaande auto in NL, concluderen dat de remvloeistof zich opgehoopt heeft. We doen boodschappen en rijden naar ons huis; het bokken wordt van lieverlee wat minder.

Net voordat het donker wordt komen we aan bij ons huis, waar F. na enig proberen het mooie nieuwe hek aan het begin van de oprit open krijgt. We maken in het laatste restje daglicht snel een rondje om het huis. De veranda bij het huis is mooi geworden evenals de leuning in het zwembad. De blokhut heeft inderdaad maar één raam, waar net als in de deur nog geen glas in zit. Wel groot en mooi verder. Ook zien we dat de zonnepanelen in het omheinde fotovoltaisch park achter ons allemaal klaar staan, bewaakt door camera's.

Terwijl het donker wordt pakken we de auto uit. De doos met eieren valt daarbij uit de auto op de grond zodat we als avondeten gebakken eieren eten in plaats van de geplande pizza. De elektrische hetelucht-kachels laten we voluit draaien om de klammigheid te verdrijven. We ruimen alles op, ik bak een brood en we kijken nog wat tv. We gaan slapen maar vanwege de temperatuur en de wind laten we het raam dicht zodat we niet kunnen horen of de uil ons welterusten komt wensen.

De volgende ochtend schrikken we tegen 9 uur wakker als de wind het luik bij de slaapkamer openrukt. We willen bijkomen van de reis en besluiten niet naar Karlovassi te gaan maar wat te scharrelen in en om het huis. We kunnen ook niet bij Thanassis of Takis langsgaan om bij te praten want de hele familie zit in Athene. Ik begin met een grote stofzuigbeurt. Ook meet ik de blokhut eens grondig op. Nadat gisteravond Blackie al acte de présence heeft gegeven, komt vanmorgen Zusje eens langs om te kijken of er wellicht kattenbrood geserveerd wordt. F. kwijt zich zoals vanouds grootmoedig van die taak.

Tijdens de lunch zien we op de tv dat het noodweer is geweest in Athene. Ik besluit eens bij het zonnepanelen-park te gaan kijken. Als ik de oprit van het stuk ernaast oploop zie ik allemaal pakken nieuwe dakpannen staan. Die zal Thanassis bij het maken van de veranda gebruikt hebben, denk ik. De burgemeester rijdt over de weg langs en toetert ter begroeting. Vanmorgen hadden we ook Giannis gehoord. Behalve een heleboel gele "blauwe" druifjes bloeien er niet veel bloemen. De gehoornde klaverzuring en wat geel kleins, zuring-achtig.

Er rommelt een donderslag en het begint te regenen, zodat ik naar huis loop. Dan barsten de regen en het onweer die eerst Athene troffen, nu boven ons gebied los. Het dak van ons huis houdt zich wonderwel goed; zou Thanassis er ook nieuwe dakpannen op hebben gelegd? Wel knippen we een stuk landbouwplastic op maat en

maken dat voor het raam van de deur van de blokhut vast met punaises (het kleine raam heeft luiken dus dat hoeft niet afgeschermd te worden). We maken verder wat plannen voor de inrichting van de nieuwe plekken en kijken wat tv. De vermoeidheid is nog niet helemaal over dus gaan we bijtijds slapen.

's Zaterdags worden we uitgerust wakker. Na een klein regenbuitje breekt de zon door. We stappen in de auto en gaan langs bij Roula en Thanassis. Roula blijkt helemaal niet meegeweest te zijn naar Athene. Marouf en de kleintjes draaien om ons heen, ze laten zich uitgebreid aaien. Thanassis is met Aris bezig in de moestuin. Aris heeft een groot varken aan een touw. Niet om te slachten, maar hij (zij?) moet naar de wei, begrijpen we. Daartoe heeft Thanassis het stuk van de moestuin langs de weg afgezet met een groot hek. We praten wat en rijden dan naar Karlovassi. F. belt onderweg naar Despina, die is thuis. We lopen naar hun appartement toe. Beneden zien we Psylotakis in de winkel, dus gaan we daar even gedag zeggen. Dan blijkt dat Takis en Despina en de kinderen niet meer in het topappartement wonen maar verhuisd te zijn. Natalia komt op de fiets naar ons toe om ons de weg te wijzen. Ze wonen nu achter de grote kerk in een benedenwoning, wat kleiner. Takis is er niet, hij is met Thanassis jr. naar het voetballen in Vathi. Natalia vertrekt ook naar volleybal. Wij drinken een kop koffie en rijden terug. Bij de Vodafone sluiten we een nieuw contract af voor mobiel internet. Nu €50 p.m. voor 20 GB, eerste jaar €35 p.m. We kunnen meteen regelen dat het automatisch afgeschreven wordt.

We halen nog wat kalk-arm Loutraki water voor de thee bij het kleine supermarktje in het centrum en rijden terug naar huis. Daar schijnt de zon volop zodat we op het terras een boterhammetje voor de lunch eten. Ik breng de rest van de middag door met opruimen van het zwerfvuil dat bij de aanleg van het zonnepark bij ons op het terrein is terecht gekomen. Half verbrand plastic en batterijen, oh oh oh die Grieken toch! De afgesnoeide grote takken van de olijfbomen gebruik ik om een natuurlijke markering tussen het terrein van D. en L. en dat van ons te maken. De dunne touwtjes die D. had gespannen zijn allang kapot.

Bij de ondergaande zon komt Motty een bakje eten halen. Het koelt af dus gaan we naar binnen. Ik probeer het internet eens op te starten maar krijg zoals gewoonlijk de melding dat de APN niet klopt. Dat wordt maandag weer met de computer en de simkaart terug naar de Vodafone, zoals altijd. Hopelijk kunnen we het combineren met het installeren van de computer voor Takis en zijn familie.

Zondag is het zonnig. We luieren de ochtend wat rond het huis. Ik begin eens met wat onkruid uit de heemtuin te verwijderen. Na de middagboterham rijden we naar Balos. H. zit met steun en toeverlaat Amanda lekker in het zonnetje aan het water. We rijden gezamenlijk naar haar kamer waar we in de zon op het balkonnetje eens uitgebreid bijpraten. Tegen een uur of vijf rijden we terug naar ons huis. Onderweg werpen we een blik op de nieuwe moestuin van R. en D. waar wat olijfbomen geplant zijn. Het varken van Thanassis staat gezellig met haar familie achter het hek langs de weg nieuwsgierig te kijken naar wie er voorbij komen. Bij G. en D. en H. en J. proberen we binnen in het huis te kijken hoe het er bij staat, maar bij beide huizen krijgen we de voordeur niet open. Morgen terugkeren met grafiet-olie, besluiten we. Thuis aangekomen proberen we het internet eens en zowaar, het doet het. Ofschoon de snelheid ervan die van de tam-tam aardig benadert.

's Maandags togen we met de computer voor Takis richting Karlovassi. We stoppen bij de huizen van G. en D. en H. en J. en spuiten grafiet-olie in de sloten. Nu een poosje laten weken. Lewis is in zijn tuin aan het werk. In Karlovassi doen we eerst nog een paar boodschapjes. Ik bestel bij de glasfabriek glasplaten voor de ramen van de blokhut. We kopen vernis voor de blokhut en ijzerverf voor het hek. Daarna

proberen we de computer uit maar Takis kan de wachtwoorden voor de diverse instellingen niet terugvinden. Dus moet hij eerst bellen. We rijden terug naar huis en ik ga verder met onkruid wieden. Fried gaat de blokhut vernissen. Eerst de buitenkant want het is nog steeds zonnig.

Dinsdags zijn we vroeg bij Takis waar we de installatie van de computer voltooiën. Dan rijden we naar Vathi waar we de wegenbelasting gaan betalen. Takis kon dat niet meer voor ons doen omdat het nu geen kwestie was van een stickertje ophalen maar de autopapieren laten zien en dan betalen. Aangezien we voorbij de deadline van 12 januari zijn moeten we dubbel tarief betalen; dat komt dan even hoog uit als in Nederland. Slik! We besluiten eind dit jaar Takis onze autopapieren te geven zodat hij het volgende keer weer voor ons kan doen. Op de terugweg stoppen we bij de glasfabriek om de glasplaten op te halen. De man zegt bij het afscheid dat hij ons nog eens hoopt te zien, wat nogal komisch overkomt. Alsof hij hoopt dat de platen onderweg breken Maar dat doen ze gelukkig niet, zodat we ons weer kunnen toeleggen op verven en onkruid wieden.

Daarmee houden we ons ook de woensdag bezig. Maar aangezien dat onkruid wieden een zware bezigheid is, ga ik 's middags eens met de camera op stap om planten te fotograferen. Achter bij Thanassis' opslagplek vind ik meteen een mooie nieuwe soort aronskelk. En vlak voor C. en R.'s oprit staat een hele donkerbruine orchidee mooi te wezen. Bij het weggetje naar zee zie ik de gele kievitsbloem en nog een andere gele orchidee. Op de rotsen aan zee bloeien bossen met Matthiola's en een lage voorjaarsmandrago. Dan belt F. dat Thanassis en Roula gekomen zijn om de sleutels te brengen. Ze hebben ook nog eieren meegenomen en Thanassis zal ook nog een konijn brengen, zegt hij. We praten wat over ditjes en datjes en en passant proberen we ze ook nog te overtuigen dat ze Bella Vista 1 echt open moeten houden deze zomer, al is het alleen maar voor de bar.

Donderdags gaan we weer verder met onkruid wieden en verven. Ik ga nu direct na de lunch verder met fotograferen, allereerst de mandrago aan zee omdat gistermiddag de bloemen al dicht waren. Die zijn nu open, en terwijl ik ze fotografeer zie ik dat ik bijna bovenop de minuscule paarse schijnkrokus sta. De bloem is nog geen 1 cm in doorsnee, van het plaatje uit het plantenboek had ik de indruk dat hij veel groter was. Ik loop ook het weggetje naar zee bij het kiezelstrand, maar daar is niet veel aan planten te zien. Wel zie ik dat er een steiger gemaakt wordt voor boten; de kiezels zijn met een grote bulldozer geëgaliseerd. Ik probeer nog eens de voordeuren bij G. en D. en H. en J. maar er zit geen beweging in ... volgens mij klemmen ze zichzelf vast.

Teruggekomen bij het huis houd ik me vervolgens bezig met het bereiden van 2 appeltaarten, eentje voor Thanassis en Roula en eentje voor onszelf. Het moppermannetje heeft bij F. toen bij het hek zat te verven een zak met sinaasappels en citroenen afgegeven; ik bedenk dat ik nog een zak walnoten heb liggen en besluit een walnotencake voor hem te gaan bakken volgende week. Later geeft hij ook nog een bos chorta af, een soort bittere snijbiet. Hmmm, wat we daarmee aanmoeten ..

Vrijdags gaan we ons haar laten knippen bij Maria in Karlovassi. Daar ze pas om 1 uur voor ons heeft doen we op het gemak een paar boodschapjes, drinken koffie in de taverna op de oude plateia en rijden eens omhoog naar Paleo Karlovassi, waar we een klein wandelingetje maken.

Terug bij ons huis geeft F. het nieuwe hek een laatste lik verf en ga ik het zwerfvuil op het plateau achter de blokhut eens verwijderen. Ook snoei ik aldaar het struikgewas weg van wat een pad naar de achterkant van ons terrein moet worden.

Daarna merk ik dat de koude wind verdwenen is en kijk ik op het terras voor het huis naar een prachtige zonsondergang zonder wolken.

Zaterdag ga ik - met toestemming - de citroenen bij C. en R. plukken; ze komen pas eind mei en dan zijn de afgefallen citroenen al helemaal verrot als je er niets mee doet. Het is een emmer vol en ik haal alle weckpotjes maar alvast uit de kast om gepekeld citroenen te maken. Ik kijk nog even bij C. en R.'s burens D. en L. waar naast een citroenboompje ook een kumquatboompje met kleine vruchtjes staat. Leuk. Maar nergens zitten er sinaasappels aan de citrusbomen Thanassis komt een groot konijn brengen, hij heeft het al schoongemaakt maar ik bewaar de lever, hart, longen en nieren voor de eerste de beste kat die langs komt. Dat blijkt Tabby te zijn en binnen no time schrokt hij alles naar binnen. Als beloning mogen we hem weer aaien. Het konijn wordt gevuld met sinaasappelen en er overheen gaat een flesje donker Carolus bier uit Mechelen dat we in Karlovassi bij het speciaalzaakje naast het supermarktje in het centrum hebben gekocht. Na 2 uur in de oven snijd ik de achterpoten los als avondmaal, de rest mag afkoelen.

Als we een luchtje gaan scheppen voor het avondeten zien we opeens dat er licht brandt bij burens D. en L. verderop. We hebben ze niet langs zien rijden, maar we zaten dan ook te smullen van het konijn.

Zondags ga ik weer eens verder met onkruid wieden langs het terras. Thanassis komt aanrijden met een gigantische vis, een soort grote aal. Hij komt uit de diepvries dus diepgevroren en al zaag ik hem in drie stukken. De kop gaat 's middags wederom naar Tabby (die kleine Skinny wegjaagt) die er vervolgens een half uurtje aan gaat zitten knagen. F. verft de blokhut van de binnenkant; vandaag is het een beetje bewolkt en af en toe valt er een drupje dus dat past prima met het verfschema. Ik maak een groot aantal potten gepekeld citroenen, met het sap van de overgebleven citroenen vul ik de potten tot boven toe. Ik fileer de vis en snijd een paar graten eruit. Daarna gaan de filets door de bloem. Versgebakken met een paar drupjes citroensap van de laatste citroenen smaakt dat heerlijk. Daar ik ook nog een grote zak walnoten heb en (een hoop eieren) kraak ik 's avonds de walnoten bij de tv voor twee walnotencakes die ik morgen wil maken.

Op maandag ga ik wat potten gepekeld citroenen uitdelen. Bij Thanassis is niemand thuis, dus daar zet ik het maar bij de voordeur neer. Bij R. en D. zet ik het achter het huis in de schaduw. Aris is bezig hun nieuwe moestuin af te maken. Zou R. door mijn moestuin verleden jaar geïnspireerd zijn? Ik maak foto's en rij terug om Giorgos ook een potje te brengen. Die staat met de bestuurder van een grote cementwagen te kletsen, zodat ik achteruit omhoog de hoek om moet de tuin van Giorgos in. Het lukt uiteindelijk maar het zweet staat in mijn handen.

Onze moestuin is nu aan de beurt om een grote onkruid-wiedbeurt te krijgen. Het benedenstuk is redelijk snel klaar. F. heeft vanmorgen de vloer van de blokhut helemaal geveend. Daar het waait en zonnig is, is die aan het eind van de dag droog zodat we er wat spullen opslaan die eerst in mijn atelier stonden. Niet alles kan er in want het kan nog flink gaan regenen als we weg zijn, dus de spullen moeten allemaal schimmel-proof zijn. Daarna is het tijd voor walnotencakes, die wat donker uitvallen. Maar nog wel eetbaar. Ik bedenk dat de temperaturen die op de ovenknop het fornuis staan aangegeven, waarschijnlijk te laag zijn. Ik moet voortaan de temperatuurknop 10 - 20% lager instellen.

Dinsdagmiddag komen de drie H's uit Amsterdam en hulp Amanda langs om het huis en de vorderingen eens te bekijken. Ik heb de rest van de vis gefileerd en daar smullen we met zijn allen van. Het is mooi weer zodat we de koffie met walnotencake op het terras gebruiken. Tabby heeft in een onbewaakt ogenblik een

plak cake gescoord. En dat na alle visresten die hij ook al opgegeten had! 's Avonds zien we dat buurman D. weer vertrokken is.

's Woensdagmorgens rijden we naar het zoutmeer bij Psili Ammos achter Pythagorion. Eerst lijkt er geen flamingo in zicht, maar als we een stukje doorwandelen zien we helemaal achterin het meer er een stuk of 40 zitten. Mooi! Op de terugweg gaan we even langs bij onze vrienden van restaurant Ambrosia en de Kalokairi bar: die zijn druk aan het verven. Robinson's is ook nog niet open zodat we besluiten thuis te lunchen. We rijden de mooie route langs Spatharei en genieten nog eens op het terras van ons huis van de zon nadat we Roula gedag gezegd hebben. Wat een stralende dag! Van de weeromstuit besluiten we nog even het hoge gras en de distels rond het pad naar de blokhut te snoeien met de strimmer. Ook maak ik in de moestuin de plekjes van de kruiden die de winter overleefd hebben onkruidvrij. Dan is het tijd om alles binnen te zetten. Het knorrige mannetje in het jeepje komt langsrijden en ik ren naar de weg om ook hem een pot gepekeldes citroenen te overhandigen. Maar hij ziet mijn gezwaai niet en rijdt door. Als het donker wordt sluiten we de luiken ook weer helemaal. Na een maaltijd van restjes kijken we nog wat tv en gaan relatief vroeg slapen.

De laatste dag wekt ons om 10 over 5 en ik pak de resten uit de diepvries in de bijna lege koffer. Na een voorspoedige terugreis komen we vroeg in de avond aan in een druilerig Maastricht.

Maart 2013

In maart krijgen we nog een venijnige staart van de winter in NL mee. We blijven zoveel mogelijk binnen. Ik breng de tijd door met het updaten van de flora met de planten van februari en het naaien van overtrekken voor de oude kussens van de kleine plastic tuinstoeltjes. Ikea heeft het voorjaars-tuinassortiment al met nieuwe modellen zonnelampen waarvan we een paar leuke aanschaffen voor in de blokhut.

Half maart kopiëren we de autopapieren van onze 4WD Terios en de sleutel van het nieuwe hek. We rijden naar Mol waar we afgesproken hebben bij E. en R. Die laatste is in de lappenmand geweest zodat hij nog niet naar Samos vertrokken is - meestal zit hij vanaf eind januari lekker in zijn atelier te schilderen totdat begin mei E. en de hond met de eerste directe charter komen. Ook ontmoeten we daar R. (van D.) die we aldus onze autopapieren en sleutels overhandigen. Hij gaat met D. in de Belgische Paasvakantie naar Samos en rijdt met onze auto van het vliegveld naar hun huis. E. en R. en de hond gaan nu samen in mei met de eerste Belgische charter.

Als we ontdekken dat we nog een heleboel gulden-postzegels hebben die per 1 november aanstaande gaan vervallen, besluiten we een groot postpakket te maken met spullen die we naar de taverna van Maraki in Koumeika sturen. Dat bespaart ons sjouwen. R. belooft het op te gaan halen.

April 2013

Begin april zijn de temperaturen nog steeds ijzig laag. Ik moet mezelf ertoe zetten om naar de vrijdagse markt in de stad te gaan om stof te kopen voor wat tafellakens. Als ik ze zit te naaien benijden we R. en D. die ons sms'en dat ze zich vermaken bij 22 graden C. Ze sturen ook nog wat mooie foto's van planten en dieren en melden dat het postpakket in goede staat bij Maraki is aangekomen. Dat doet ons besluiten om nog 2 pakketten richting Samos te sturen.

Als ze weer terug zijn spreken we in Hasselt af met vrijwel de hele παρέα om autosleutels en verhalen uit te wisselen. Daarna probeer ik alles dat we mee willen nemen in de koffers te krijgen en dat lukt zowaar op een paar nieuwe tuinstoel-

kussens na. Die gaan in juli dan maar mee. En na nog een snuffje lente, een afscheidsetentje met F. en B. die op ons huis zullen passen, een laatste blik op het inmiddels bijna 4 maanden oude baby-gorillaatje in de GAIA Zoo en een etentje bij het middelmatioege Griekse restaurant Samos in Heerlen, zetten F. en B. ons op een frisse zondagavond af op het station voor de een na laatste trein naar Schiphol. En wederom heeft de NS een verrassing voor ons in petto: vanaf het één na laatste station rijden er geen treinen meer vanwege onderhoud aan de rails. We mogen zelf de streekbus zoeken naar het vliegveld. Dat lukt gelukkig vrij snel.

We arriveren volgens planning op Samos en doen boodschappen en tanken voordat we naar huis rijden. Daar aangekomen zien we dat er nog niets aan het zwembad is gebeurd. We krijgen een soort Echternach-gevoel, net als de processie aldaar: 2 stappen vooruit en 1 achteruit. Als troost zijn er een heleboel rijpe aardbeiden die ons uitnodigend toelachen. We pakken alles uit en gaan slapen nadat we de kachels nog even hebben laten draaien om de binnentemperatuur een beetje op te voeren.

De volgende ochtend ga ik meteen op pad om de 2 weken geleden door R. gespotte bijenorchis te fotograferen. Als ik het plekje gevonden heb, blijkt hij al helemaal uitgebloeid te zijn. Dan loop ik maar mijn gebruikelijke route over de wegen rondom ons huis om te zien of er nog nieuwe planten te fotograferen vallen. Niet veel, ik vind een soort grote salie-struik. Die staat bij het weitje van de vroege reuzenorchis, en ik zie nog een paar andere uitgebloeide orchideeën staan. Ik klim het weitje in om ze nader te bekijken maar ze zijn al te ver ingedroogd om ze te kunnen herkennen. Ik zie ook de rozet van de uitgebloeide vroege reuzenorchis staan en ik constateer dat de bloem afgeplukt is. Als ik me hoofdschudden omdraai om weer terug te lopen zie ik opeens een bloeiende bijenorchis staan. Veel kleiner dan ik gedacht had, 20 cm hoog en de bloem anderhalve centimeter in doorsnee. Enfin, die wordt dus uitgebreid gekiekt.

Ik loop terug naar huis waar inmiddels ook orchideeën te zien zijn, 6 in totaal. Dat zou inhouden dat ze van lieverlee terug aan het komen zijn na de grote grondverplaatsing toen het huis gebouwd werd, 4 1/2 jaar geleden. Eén orchidee schat ik in als een hybride tussen de heilige orchis en de welriekende orchis. Ik loop nog richting de drie huizen boven op de heuvel waar ik nog 2 bijenorchissen vind. Eentje op 100 meter van de oprit naar C. en R's huis.

Thanassis komt langs en belooft de volgende dag meteen met het zwembad aan de slag te gaan, hetgeen ook gebeurt. De verf is echter te weinig zodat Aris de volgende dag de klus komt afmaken waarna we de vrijdag het zwembad kunnen gaan vullen. Wij houden ons bezig met de moestuin onkruid-vrij maken en het "gazon" kortwieken. De Lidl-strimmer geeft echter de geest (dikke distels ... ahum) zodat we in Karlovassi een nieuwe kopen. Ook halen we tomaten- en paprika-plantjes en worden groenten, fruit en kruiden gezaaid. Het begint flink warm te worden (24 graden in de schaduw) zodat we de nieuwe olijvenboompjes en de vijgenboompjes ook maar water geven. Ik zie een paar hele kleine bolletjes op de houtige takjes van de vijgenboom zitten en hoop dat dat vruchten worden.

Het wieden en maaien gaat de dagen daarop verder, daar geven we prioriteit aan boven het huis dat eigenlijk ook wel een grote schoonmaakbeurt verdient. Het Echternach-gevoel komt weer terug als ik ontdek dat de keukenmachine van de aanbieding van de Lidl die ik heb gekocht de verkeerde van de 2 is. Ik rijd dus een uurtje terug om hem om te wisselen voor de goede. Ook de "touwtjes" van de strimmer die de man in Karlovassi ons meegegeven heeft blijken de verkeerde.

We gaan langs H. in Balos waar men in het hotel waar ze verblijft druk aan het werk is om het weer zomerklaar te maken. Op de terugweg fotografeer ik nog de grote

blauwe irissen langs het weggetje van Koumeika naar Pefkos, nadat we Maraki geïnformeerd hebben dat er nog 2 postpakketten onderweg zijn. Ze heeft ruzie met haar hoorapparaat, vertelt ze ons, maar de boodschap komt gelukkig wel over.

In het weekend gaan we eerst met H. eten bij Kyriakos, die nu formeel eigenaar is van Stella's Cypriotisch Restaurant. Kyriakos probeert allerlei nieuwe gerechten op ons uit waarvan de gegrilde Haloumi (Cypriotische geitenkaas) met rozemarijn- aroma van wereldklasse is. Zondags rijden we naar Ormos om ons te buiten te gaan aan garnalen in tomaten-fetasaus (garides saganaki) en superverse mélounes, pikarelvisjes. Het zwembad is ondertussen gevuld dus we zetten de pomp aan nadat we het filter schoongemaakt hebben. De zwaluwen en een paar kwikstaartjes hebben het ook ontdekt en scheren over het wateroppervlak voor een slokje.

De moestuin is ondertussen onkruidvrij en weer ingezaaid zodat ik me 's maandags en dinsdags wijd aan de terrassen en de luiken voor de ramen. Als ik mijn mengsel van water, zeep en azijn tussen de luiken en de ramen spuit vertrekt een kleine jonge muntslang verontwaardigd uit een spleet. Het is nog vroeg en fris zodat hij nog niet zo snel is. Muntslangen zijn niet giftig, ontdekken we later als we hem determineren aan de hand van een foto. Maar voor hem is dat helaas geen excuus meer. F. gaat verder aan de blokhut, snoeit het onkruid van de oprit en mest de aanloopkatten vet. Aris komt nog wat rekeningen langs brengen; we besluiten toch maar even bij de Vodafone langs te gaan om te checken of die nu automatisch afhoudt of niet.

Door het warme weer lopen de orchideeën overal uit. Bij ons tussen de olijfbomen ontdekken we er iedere dag meer, zodat, samen met die langs de rooilijn beneden aan de weg meegerekend, het totaal voorlopig op 32 komt. Weliswaar maar 2 soorten (heilige orchis en welriekende wantsenorhis) maar daar hoor je ons niet over klagen. Na de buitenboel is de binnenboel toe aan een grote beurt. Daar houd ik me de week voor Pasen mee bezig (eigelijk hoor je dat af te hebben vóór deze Grote/Heilige Week, is de gewoonte in Griekenland ...) Aris komt melden dat het eerste postpakket is aangekomen dat we bij Maraki gaan ophalen. Een paar dagen later komt hij zelf het tweede brengen als hij voor ons het bevoeiingssysteem voor de moestuin doortrekt tot een niveau hoger bij de jonge olijfbompjes. Die hoeven maar een keer in de 10 dagen water, legt bij ons uit; met een kraantje kunnen we de verbinding open en dicht doen.

Het blijft ongemeen warm voor de tijd van het jaar (30 graden); het wemelt van de (vliegende) insecten zodat we de zwembad-robot een aantal keren inzetten om zand en gezonken exemplaren te verwijderen en ik weer grote hoeveelheden van allerlei soorten van het oppervlak van het zwembadwater af schep. De watertemperatuur loopt langzaam op, van 24 naar 25 graden maar dat is nog te koud om lekker te zwemmen. In de moestuin groeien de diverse ingezaaide groenten als kool. De blokhut wordt verder ingericht en de logeerbedden verdwijnen er naar toe. "Mijn" kamer wordt zo ontdaan van allerhande opslag-meubelen zodat ik hem eindelijk kan inrichten als bureau annex atelier.

Als we boodschappen gaan doen bij de Lidl drinken we erna koffie in Pythagorion bij Manolis en Effi. We moeten even langs het postkantoor en tot F.'s onuitsprekelijke vreugde blijkt medewerker Stamatis net als hij een fanatiek (Samos-)postzegelverzamelaar. Ze kletsen wat af en F. koopt voor 20 euro een herdenkingsalbum van 100 jaar Samos officieel bij Griekenland. Even later komt toevallig ene Evangelis binnen, een vriend van deze Stamatis, van wie F. wel eens wat via Internet gekocht heeft, niet wetende dat het een Samioot was. Ze wisselen adressen uit en F. belooft nog een keer met zijn Samos-verzameling langs te komen.

We kijken op 30 april naar de hoogtepunten van de troonswisseling. Met Pasen zijn alle schoonmaak-werkzaamheden klaar en ik rijd nog even langs de nieuwe moestuin van (afwezige) burens R. en D. om wat verse kropsla af te snijden. Ze hebben (afgezien van een tiental orchideeën op gazon en langs het pad) ook iets anders in de moestuin staan wat ik op pluksla houd maar ik weet het niet zeker. Maar eens aan de burens G. en D. en H. en J. vragen als die over een paar dagen komen.

Mei 2013

Na de Paasdagen halen we de burens op van het vliegveld. We eten lekker bij Mimis in Balos waar ik me weer op mijn lievelingskost, lamskoteletjes, werp. De temperatuur daalt wat en de bewolking neemt toe, zodat we een dag besteden aan allerlei bureaucratische rompslomp. Ook onze Griekse bankrekening lijkt opeens niet meer te willen meedoen met e-banking; bij navraag komen we erachter dat dat komt omdat onze identiteitskaarten, waarmee we ons legitimeerden bij het aanvragen van de bankrekening, deze maand verlopen. En voor het gemak wordt de rekening dan maar geblokkeerd. (We hadden zodoende ook geen internet meer omdat de automatische afschrijving aldus niet werkte). Met behulp van onze paspoorten, die langer geldig zijn, wordt dit na een half uurtje noeste arbeid weer opgelost. In een zacht regenbuitje rijden we zo aan het eind van de middag weer terug.

Het weer wordt iets beter zodat we op de volgende zaterdag met E. afspreken om de Ampelos op te rijden om de orchideeën en andere planten te bekijken. Het wordt een gezellige dag. We rijden helemaal omhoog tot het kerkje Prof. Illias (1100 m) waar de wolken nog laag hangen. We vinden niet zoveel orchideeën als ik gehoopt had maar degene die we vinden zijn ware schoonheden. Ook zien we een aantal andere nieuwe planten. Wellicht dat we eind mei nog een keertje gaan om de laat bloeiende orchideeën te bekijken. We lunchen in Vourliotes en gaan dan via een uiterst smal en steil weggetje achter Pnaka nog even langs bij een Antwerps stel, N. en M, die daar huisjes verhuren. Ze hebben een prachtige tuin met gazon, bloemen, kruiden, fruitbomen en wat dies meer zij. Maar ja, ze zijn er al 8 jaar vrijwel full-time mee bezig. N. maakt ook kruidenlikeurs.

We nemen een afzakkertje op het dorpspleintje in Mytilini en zetten dan E. weer af bij haar autootje bij de bakker in Pyrgos.

De zondag daarop is het stralend weer en we lunchen met de aanwezige leden van de παρέα weer bij Mimis in Balos, wederom lamskoteletjes voor mij. Als we klaar zijn met eten zien we in de zee een hele troep dolfinen achter elkaar aan tuimelen boven het water uit. Leuk, zo duidelijk hadden we ze vanaf de kust nog niet gezien!

Die nacht slaat het weer om. Er komt een gigantische donder- en regenbui over ons heen. Tot onze teleurstelling begint het dak weer te lekken, zodat we de eettafel en stoelen weer opzij sjuwen en handdoeken neerleggen. Maar de volgende ochtend blijkt het maar korte tijd gelekt te hebben. We houden het er maar op dat het hout door het uitzonderlijk warme april-weer flink is gaan krimpen en dat het nu weer wat uitgezet is.

In de loop van de ochtend regent het nog wat. We horen getoeter boven aan de weg en dan blijkt dat Rodopi en Giannis ons koekjes en een kokoscake komen brengen. Ik moet deze week maar eens een flinke hoeveelheid appeltaart gaan bakken, besluit ik. Tabby komt als een verzopen spons aanzetten en laat zich het droogwrijven met een handdoek geduldig welgevallen. Daarna verorbert hij een grote bak kattenbrokjes en zoekt een droog plekje onder het afdak om uit te rusten van zijn koude nacht.

Ik breng de tijd door met de foto's van de orchideeën en planten aan een grondige analyse te onderwerpen. Er blijken toch meer soorten te zijn dan ik dacht als je de foto's en de internetsite www.greekorchids.gr met elkaar vergelijkt.

Het weer verbetert gedurende de loop van de week zodat we al gauw weer de shorts tevoorschijn kunnen halen. Dochter K. en man J. van burens H. en J. arriveren; ik geef een groot deel van de kokoscake aan hen weg. Donderdags doen we weer eens boodschappen bij de Lidl; F. gaat langs bij Stamatis in het postkantoor in Pythagorion om zijn album met Samos-postzegels te laten zien. We drinken koffie bij Manolis en lunchen bij zijn burens in restaurant Ambrosia.

Vrijdags gaan we even langs H. in Balos om haar te feliciteren met haar verjaardag. Zaterdag besluiten we een uitstap te maken naar de noord-oost punt van het eiland. Er is daar een klooster dan genoemd wordt voor het uitzicht. Eerst gaan we even langs E. en R. om R. en de hond gedag te zeggen; die hadden we nog niet gezien sinds ze waren aangekomen. De bewegwijzering naar het klooster is heel summier zodat we verkeerd rijden. Nadat we ons langs een oude boom op een dorpspleintje gewurmd hebben rijden we over een landweg een heuvelachtig landschap in. De weg leidt ons, aan de zonnestand te zien, juist weg van de goede richting. Als we een stel wandelaars tegen komen stoppen we om de weg te vragen - het blijken Nederlanders te zijn. Met de kaart erbij vinden we waar we zitten. We draaien om en proberen de goede weg in te slaan. Maar dat leidt wederom niet tot succes waardoor we op een weg langs de kust van het schiereiland terecht komen. Het is echter een zeer mooie route zodat we die maar uit rijden.

Als we op zoek zijn om ergens langs die kust te gaan lunchen worden we staande gehouden door een Griekse man die zo te zien aan polio heeft geleden. Hij weet ons duidelijk te maken dat hij naar Vathi moet. Dus rijden we daar maar naar toe. Als we hem hebben afgezet gaan we alsnog lunchen. Ons favoriete restaurantje is er echter niet meer zodat we terecht komen in een soort snackbar. Als we nog even langs het gemeentehuis lopen - F. had vernomen dat dat vroeger het prinselijk paleis was - komen we weer de Nederlandse wandelaars tegen. Als we horen dat ze nog 2 uur moeten wachten op de streekbus naar hun hotel nemen we ze mee in de auto en zetten ze af in Agios Konstantinos.

Zondags houden we een luierdag. Als ik tegen zonsondergang het zwembad sta schoon te maken komt er een man aan het hek die zich voorstelt als buurman Manolis die onder aan het strand woont. We nodigen hem uit voor een drankje en raken in gesprek. Hij is geboren en getogen in Skouraiika maar woont meestal in Genève. Hij blijkt veel te weten over de geschiedenis van Samos - zijn vader was een van de notabelen van Vathi, begrijpen we - zodat we gesprekstof genoeg hebben.

De begroeiing op ons erf is door de regen weer flink omhoog geschoten zodat de volgende dagen doorgebracht worden met snoeien met de strimmer. Dat is echter zwaar werk, zeker bij temperaturen boven de 30 graden in de zon. Het zwembadwater is echter op temperatuur gekomen (26 - 27 graden) zodat een lekkere zwembeurt wacht als het werk erop zit. Ook bak ik een enorme voorraad appeltaart om uit te delen. Als de (nieuwe) strimmer op de derde dag ook definitief kapot gaat geven we het op. We vragen Aris met zijn zwaardere apparatuur om te komen snoeien.

E. komt nog langs met een jeep vol met vrienden; onder andere Brabantse F. en E. uit Ireon die we vorig jaar al eens ontmoet hadden. Ze is een jeep-safari voor vrijdag aan het voorbereiden voor een stel Russische reisleaders uit het Dorissa Bay Hotel. Ze heeft contact gehad met ene Kostas Kalatzis, een Samioot die heel veel van de

orchideeën hier weet en waarmee we mogelijk een uitstap gaan maken. Hij spreekt alleen Grieks dus dat zal een flinke oefening worden!

De nachten zijn nog koel (16C) maar je merkt dat de zomer er aan komt. De krekels beginnen al 's nachts te tsjirpen. Op een winderige maar warme dag maken we een ritje als we merken dat bij het remmen een raar geluid ontstaat. Dat wordt erger zodat we meteen maar doorrijden naar de garage. Daar blijkt dat de rempakkingen van de voorwielen bijna helemaal versleten zijn. Dat komt waarschijnlijk omdat we op onze tochtjes in de bergen gedurende langere tijd moeten remmen vanwege de automaat - de auto remt niet af op de motor. Het wordt meteen gerepareerd voor een relatief gering bedrag en we beloven plechtig dat we de bergversnelling meer zullen gebruiken.

Ik krijg Rodopi maar niet te pakken voor het afgeven van de appeltaart, zodat ik op een gegeven moment Giannis maar achterna rijd als hij in zijn bestelbusje naar beneden hobbelt. Ik rijd het weggetje langs het kerkje van Agios Giannis verder door en kom uiteindelijk uit bij hun strandhuis, helemaal achteraan. Daar blijkt ook Manolis van een paar dagen geleden zijn huis te hebben, zodat ik Rodopi duidelijk weet te maken dat ze hem ook een portie moet geven.

In het weekend eten we met een grote groep in het Cypriotisch restaurant. De maandag erna halen we burens C. en R. af van het vliegveld en lunchen onder een strak blauwe hemel bij Papas Beach achter Ireon, in een verscholen baaitje met strandje waar je ook ligbedden en parasols kunt huren. Dinsdags is het wat bewolkt ofschoon nog wel warm zodat ik niet net als de dag ervoor ga zwemmen. 's Nachts steekt er een harde wind op uit de Sahara en we horen hoe de lege flessen en blikjes uit de verzamelbak achter de slaapkamer wegwaaien.

De woensdagochtend waait het nog hard maar we besluiten toch maar naar Pythagorion te gaan. Daar waait het nauwelijks zodat we om half 9 met de veerboot naar Kusadasi in Turkije uitvaren. Om even over 10 uur leggen we daar aan en na een sms'je komt S. ons met een huurauto ophalen. Ze is daar met vriendin G. vakantie aan het vieren en met zijn vieren rijden we 75 km naar Didyma om aldaar de indrukwekkende Apollo-tempel te bekijken. We hebben daarna nog tijd over om op de terugweg bij Milete langs te gaan. Ik probeer alsnog het Romeinse frigidarium (koud water bad) met sculpturen te vinden maar ook nu lukt het niet. Wel maak ik een forse wandeling over het grote opgravingsterrein, goed voor de conditie in elk geval. (Achteraf blijkt dat het zich in het nieuw gerestaureerde gebouw bij de ingang bevindt, dat ik voor een restaurant hield).

Richting Kusadasi zien we de zuilen van het heilidigdom bij Priëne nog in de beboste heuvels liggen maar daar hebben we geen tijd meer voor, de veerboot roept. S. zet ons af bij de ingang van het havengebouw; zij rijden nog door naar Efese dat tot 19.00u open is (het mooie museumje in het nieuwe stadje Selcuk even verderop zullen ze niet meer halen die dag). Wij stappen aan boord en aangezien het in de loop van de dag ook in Turkije hard is gaan waaien, wordt het een deinende terugreis. Als we in Pythagorion van boord gaan kunnen we kiezen tussen golven die over de kademuur spatten of natte schoenen door diepe plassen die er reeds op de kade liggen. We zijn precies met zonsondergang thuis.

De volgende dag komt Aris ons helpen met het snoeien van het onkruid langs de paden. Met zijn zware machine is hij in nog geen half uurtje klaar. Het is inmiddels weer zonnig geworden, zonder wind, zodat een paar biertjes er na afloop bij hem wel in gaan. We besteden de rest van de dag aan het aanvegen van paden en terrassen en het verwijderen van ingewaaid en afgemaaid planten uit het zwembad.

Het weer blijft een beetje wisselvallig, overdag 25 graden, met af en toe wat harde wind, een enkel drupje regen en als aangename bijkomstigheid koele nachten zodat we heerlijk slapen.

Juni 2013

Zaterdagavond rijden we naar Skouraiika om eens wat te gaan drinken in de nieuwe taverna die burgemeester Kostas en zijn zoon hebben geopend. Ze maken ook souvlaki's voor ons zodat we enigszins vol al aanschuiven in de andere taverna van het dorp waar we eerder op de avond hadden beloofd wat te komen eten. We geven voor niets te weten van de vete die is ontstaan in het dorp over het openen van de nieuwe taverna van de burgemeester omdat die eerder een andere taverna had laten sluiten vanwege onhygiënische toestanden

De volgende zondag is het de dag van het jaar waarop we ons te buiten gaan aan verse kreeft. Met zijn 10-en verorberen we drie kreeften (met spaghetti) en ook nog eens twee grote gegrilde vissen onder een stralend blauwe lucht in het restaurant Akrogiali van Mimis en Themos. We genieten intens van de goede dingen des levens.

's Maandags maken we weer een tocht over de Karvounis, dit keer met C. en R. erbij. We vinden geen orchideeën meer, maar omdat het stralend weer is hebben we boven op de top bij het kerkje een schitterend uitzicht over het eiland. We lunchen in Manolates waar ik met Nikitas van de Museum Shop praat over het verkopen van mijn flora. Hmm, 't is wel een zakenman; we zullen eens zien hoe het gaat verlopen. Na de middag rijden we via Potami achter Karlovassi door de beboste vallei met de vijver en de drakenwortels - die nog net niet in bloei staan. Wel vliegen er prachtig blauwe en zwarte libelles rond. We besluiten de dag bij de taverna van Maraki op het dorpspleintje in Koumeika.

De rest van de week houden we ons bezig met wat huishoudelijke klussen en luieren. Ik begin eens de contouren van het jeu-de-boules veld af te bakenen met stenen. Het ziet er goed uit. De dagen erop haal ik het onkruid weg en de stenen op het toegangspad. Ernaast maak ik de contouren voor een afdakje voor een zitje in de schaduw.

Zondags is de laatste dag van burens G. en D. en K. en J. dus gaan we lekker nog eens bij Mimis en Themos eten. Voor mij uiteraard weer lamskoteletjes.

Halverwege de tweede week van juni draait de wind; hij komt nu van de berg af. Dat houdt in dat de zomer er aan komt. Wanneer er een paar dagen later geen wind is, stijgt de temperatuur meteen tot zomerse waarden. We houden de luiken aan de zuidoost-kant dicht en de ventilatoren gaan aan. Als we bij Maria in Karlovassi onze haren laten knippen horen we dat het de Griekse klanten ook is opgevallen dat de temperatuur flink gestegen is. Het is ideaal weer voor het zwembad, maar ik kan het water niet in. Ik ben dom genoeg gestruikeld over een richeltje van het terras en heb een flink stuk huid van de palm van een hand eraf geschaafd. Het geneest langzaam en zolang er geen goede korst op zit ga ik er niet het water mee in. Wel probeer ik de hangmat eens uit, in de schaduw tussen twee olijfbomen. Hij ligt lekker.

De zomer heeft nog niet helemaal gewonnen; er komt nog een laatste kleine depressie over ons heen. Die is wel goed genoeg om een half uur een flinke stortbui te veroorzaken. Het koelt niet echt af; wel is het zwembad opeens tot het randje gevuld.

We maken een tochtje met burens C. en R. onder langs de kust naar het oosten. Mooi gebied met hier en daar een slaperig dorpje met wat strandhuisjes en bootjes. We keren terug via Pyrgos waar we afslaan het dorp in. In een smal straatje drinken we wat in een taverna met oude foto's en mannen die zitten te kaarten.

Buren H. en J. vertrekken weer richting België zodat we bij ze langs gaan voor de sleutels om de planten water te geven en hoogzwangere Marouf te gaan voeren. C. en R. vertrekken ook weer richting Zwitserland zodat we op een wederom mooie zondag half juni nog maar weer eens bij Mimis en Themos gaan eten.

We doen boodschappen bij de Lidl en gaan op de terugweg langs bij E. en R. om een lading kunstig gekromd olijvenhout bij ze af te leveren; E. wil er een kunstwerk van maken (voor mezelf heb ik wat stronken van olijvenbomen verzameld om als ornamenten neer te leggen op ons terrein). Er ligt een berichtje dat ze aan het lunchen zijn in Ireon met MC en haar man omdat het hun laatste vakantiedag is - zodat we daar ook maar naar toe rijden en een lekker vers visje verschalken. Terug bij E. en R. gaan we langs bij Duits/Oostenrijke E. en G. die een oud huis in het dorp hebben gekocht en zelf helemaal hebben opgeknapt. We bewonderen de werkzaamheden; vooral de ruime 2-persoonsdouche in de voormalige stal wekt onze bewondering.

We voederen de katten bij H. en J. en C. en R. iedere dag; Marouf komt op een dag niet opdagen. Weeën? De dag erop komt ze wel - ze is weer slank en schrokt de brokjes hongerig op. Als ik haar een keertje niet kan vinden roep ik door het (kapotte) luik van het buurhuis naar haar - daar was de kraamkamer vorige keer - en dan komt ze aanzetten. Ze is erg mager - van het zogen? Ik hoor en zie geen kleintjes, dus we zullen nog geduld moeten hebben.

Ik krijg een sms'je van E. dat zie een afspraak heeft gemaakt een vriend van Kostas Kalatzis, de plantenkenner, ene Michalis Folas in Vathi. Daar kunnen we donderdag langs. Zo gezegd zo gedaan en als we in zijn gemeente-kantoor zijn praten we een uurtje over de planten en mijn boekje. Hij blijkt mede-auteur te zijn van het Samos-plantenboek van prof. Düll, en wat nog mooier is, Düll is op Samos op dit moment. We spreken af dat we elkaar allemaal treffen dezelfde avond nog in Agios Konstantinos. We lunchen in Paleokastro bij Triantafylla en inderdaad de mezedes zijn uit de kunst. We praten nog wat met een Waals stel - E. kent ongeveer iedereen op het eiland - en een Zweedse man die naast de taverna woont.

Ik rijd terug naar huis waar ik eerst even lekker zwem - de wond op mijn hand is gelukkig al een kleine week genezen - en dan rijden we via E. naar Agios Konstantinos, waar we afgesproken hebben in het restaurant van de broer van Michalis, Manolis Folas. Het is een groot gezelschap en ik kan prof. Düll mijn boekje laten zien waarna ik een mini-college krijg over de planten van Samos. En passant benoemt hij ook nog een paar planten op mijn iPad die ik nog niet had kunnen identificeren. Tot slot van de avond krijgen we nog zijn nieuwste uitgave, Planten van het Middellandse Zee-gebied.

De rest van de week doen we wat klussen in en om het huis en poedelen in het zwembad, want het kwik is nu definitief naar zomerse waarden gestegen. Vooral als er een aantal dagen weinig wind is, brengt het zwembad veel verkoeling.

De dinsdag van de volgende week verzamelen we (wij, E. en R. en Duits/Oostenrijke E. en G.) weer in Paleokastro voor een lunch op de plateia van Triantafylla (letterlijk: dertig blaadjes, het betekent "Roos", de achternaam van de eigenaar). De vrijdag rijden we naar de garage voor een grote beurt van de auto voor de alleszins redelijke prijs van 160 euro all-in. Wel moeten we in september nieuwe banden omdat die hier extra hard slijten vanwege de felle zon en de onverharde stenige (berg-)weggetjes. Ook worden we geholpen met het maken van een afspraak voor de APK, dat hier bij de KTEO moet gebeuren. Volgende week kunnen we terecht, voor we terugvliegen naar Nederland. Het moet speciaal in juli, vanwege het nummer op ons kenteken.

H. en J.'s kat Marouf heeft een aantal dagen na het werpen van een nestje katjes (die we niet zien, maar ze is opeens slank geworden, en heeft grote "puntige" tepels) een moeilijke periode. Ze ziet er slecht en onverzorgd uit en er hangen allemaal slijmdraden uit haar bek. Het kan zijn dat ze last heeft van een losse tand, een gebroken kaak (aanrijding met een auto), een haarbal of een dood opgegeten katje dat haar dwars zit. We proberen - na telefonisch overleg met H. - haar in een tas te stoppen voor een bezoek aan de dierenarts (tevens eigenaar van restaurant Vrozi in Votsalakia). Maar dat lukt niet. Blijkt de dierenarts ook onvindbaar en onbereikbaar te zijn per gsm. Een paar dagen later ziet ze er weer wat betere uit maar broodmager. We denken voorts niet dat burens R. en D. zodoende hun jonge katjes Spic & Span II kunnen komen ophalen. Maar wij hebben nog een zwarte aanloopkat, die weggejaagd wordt door "onze" Tabby. Wellicht is dat wat voor ze. We besluiten verder - in overleg met de para - een echt kattenkooitje aan te schaffen zodat we indien nodig wat gemakkelijker een kat van A naar B kunnen transporteren.

De vlotter van de WC gaat stuk; en na een bestudering van het mechanisme weet ik het te repareren. Toch nog wat geleerd op mijn oude dag! Voorts maak ik een grote en een aantal kleine spinakopita's, spinaziepastei met feta in fyllodeeg, met de ingevroren spinazie uit R. en D's nieuwe moestuin.

Juli 2013

Burens R. en D. arriveren voor hun driemaandelijke zomerverblijf en om het weerzien te vieren gaan we in Skouraiika eten bij het restaurantje van burgemeester Kostas. Het blijkt dat hij voor de zaterdagavond een groepje muzikanten uit Vathi heeft ingehuurd die aan de belendende tafel de hele avond muziek maken. Voldaan, maar enigszins stijf van de krakkemikkige stoeltjes keren we huiswaarts. De maandag erop arriveren burens G. en D. ook weer. We eten bij R. en D., met mijn kleine spinaziepasteitjes als amuses. Het idee wordt geboren om een kookboek van de succesrecepten van de παρέα samen te stellen. Ik maak een voorzetje.

De μελτέμι, de harde zomerwind, is ondertussen op komen zetten zodat de temperatuur heel draaglijk wordt, ook 's nachts. Wel moeten we de kleine kussentjes van de stoelen binnen halen als ze niet gebruikt worden - anders kunnen we ze ergens in de diepte op gaan halen. Door de wind verdampt het water uit het zwembad relatief snel zodat we het moeten aanvullen. Hierdoor en door de afkoeling aan het oppervlak zakt de temperatuur van het water van bijna 30°C naar 26°C zodat het flink doorzwemmen is om niet af te koelen.

Donderdags is het tijd voor de APK-keuring van de auto. We vinden het opgegeven adres al snel. We zijn te vroeg maar hebben zo uitgebreid de tijd om het hele gebeuren te aanschouwen. En tot onze stomme verbazing verloopt het uiterst efficiënt. Twee personeelsleden aan de balie voor de intake en de administratieve afhandeling, een schone airconditioned wachtruimte en vier monteurs die - dat kunnen we door de grote glazen ruiten zien - de ene na de andere auto het vaste traject van check-ups laten doorlopen. Precies op tijd wordt onze auto naar binnen gereden en binnen no time staan we weer buiten met de vereiste papieren afgetekend in onze handen. Πω πω, ze kunnen het wel, die Grieken ...

We lunchen in Manolates waar we nog even bij Nikitas langslopen om over bijbestellen van mijn flora praten. Hij wacht liever op de nieuwe druk in het volgende voorjaar, waar ik op de hete uurtjes van de dag alvast aan werk.

Vrijdags eten we bij Kyriakos in restaurant Stella die voor onze 25e huwelijksdag een paar overheerlijke lamsbouten in de oven heeft gestopt. Ervoor gaan we wat drinken

bij Maraki, ook om haar te melden dat we een klus hebben voor haar zoon, de loodgieter. De poes van Maraki heeft 4 kleintjes van een maand oud die bij haar zogen, dus R. en D. zien hun plan voor Spic en Span II mogelijk toch nog bewaarheid worden. Zaterdag gaan we souvlakis eten in het andere cafeetje in Skouraiika om het eerlijk te verdelen. De wind is ondertussen weer gaan liggen dus overdag is het heet maar 's avonds heerlijk. Zondags - zo blijkt het - zijn R. en D. 35 jaar getrouwd en vieren we dat met een etentje bij hen thuis. R. heeft alle registers opengetrokken en we besluiten ook deze recepten in het Pevkos kookboek op te nemen.

's Maandags hebben we nog een afscheidsetentje met E. en R. en Mytilini, en dinsdags een fotoshoot met G. en H. en hun kleinkinderen in het zwembad. Dinsdagavond komt er een einde aan ons tweede verblijf op Samos dit jaar: we stappen we in het vliegtuig om drie weken wat business te regelen in NL.

Augustus 2013

Na 3 weken Hollands zomerweer en ontmoetingen met diverse vrienden vliegen we 's morgens heel vroeg vanuit Düsseldorf weer terug naar Samos. We stappen in de auto, doen boodschappen en halen de verzekeringspapieren op bij de garage. Als we bijna thuis zijn wacht ons een aangename verrassing: de landweg naar Balos evenals het stuk onverharde weg bij ons huis zijn geëgaliseerd, zodat we soepeltjes thuis aankomen. Buurman R. heeft het hek al opengemaakt en de zwembadrobot aangezet. Als we uitgepakt en uitgerust zijn gaan we bij hem en zijn vrouw eten. We kletsen eens uitgebreid bij totdat de slaap ons bijna overmand, zodat we om 11 uur thuis in bed liggen. De volgende dagen doen we lekker rustig aan en genieten vooral veel van de omgeving, en ons fijne huis en zwembad - dat weer een heleboel schoonmaakbeurten nodig heeft. Ook zijn er diverse nieuwe klusjes af te handelen met de meegebrachte spullen. Zondagmiddag gaan we eten in Ormos, in het restaurantje op de hoek, waar we, in tegenstelling tot de berichten over Balos, de enige klanten zijn. Zondagavond rijdt Rodopi langs met haar dochter en schoonzoon - man Giannis is in Athene - met een heleboel groenten uit hun moestuin voor ons. Na veel aandringen komen ze een glas water drinken op het terras.

Maandag 5 augustus is de herdenking van de Slag om Samos, die we nu eens eindelijk kunnen meemaken. Ik heb van te voren Effi van de Kalokairi bar in Pythagorion gebeld, om een plekje op hun terras te reserveren en om een kamer ter overnachting te boeken - zo laat nog terugrijden lijkt ons niks. We vertrekken in de middag met burens R. en D., die hebben afgesproken met hun vrienden W. en E. die met hun zeiljacht in de haven van Pythagorion liggen. Eerst gaan we in Koumaradei langs bij E. en R. om wat spullen af te geven (o.a. groenten van Rodopi). Dat wordt een lange tussenstop want R. vindt dat er een fles ouzo leeg moet (de chauffeur houdt het bij enkel water). We vinden gelukkig nog een plek op het parkeerterrein in Pythagorion en leveren R. en D. af bij hun vrienden. Daarna leggen we de spullen op onze kamer achter het pleintje en gaan eten bij Ambrosia. We nemen daarna frappé en een drankje op het terras van de Kalokairi Bar. Als het schouwspel op het water begint, kan ik het mooi filmen op de voorplecht van het jacht van W. en E. Tot slot is er een mooi vuurwerk. We rekenen daarna af bij de Kalokairi Bar maar gaan daarna nog een afzakkertje nemen bij de bar op de andere hoek, de favoriet van R. en D. Al met al wordt het toch laat.

De volgende (eigenlijk dezelfde..) ochtend gaat de wekker al heel vroeg want F. moet om 7 uur het vliegtuig hebben, terug naar NL om de resultaten van zijn onderzoeken te bespreken met de arts. Ik zet hem af en kruip dan weer terug in bed. Ik hoor het vliegtuig niet eens vertrekken Ik ontbijt bij de Kalokairi Bar met een vette

croissant (slechte keuze). Ik wens de zeilers een goede vaart (ze gaan naar Fourni, Ikaria en Mykonos) en doe wat boodschapjes. Thuis rust ik de verdere dag. 's Woensdags belt F. dat de uitslagen slechter waren dan dat we gehoopt hadden. Hij moet nog 2 onderzoeken doen die zo snel mogelijk ingepland worden. Ik ben redelijk van de kook en probeer afleiding te zoeken. Het gepietepeter in de stambomen om alle nieuwe gegevens er in te passen op de computer blijkt zoiets te zijn. Dat houdt me 2 dagen bezig. F. heeft dan ook de data van de nieuwe onderzoeken door gekregen zodat ik naar hotel Princess Tia rijdt om daar via hun wi-fi nieuwe vluchten van en naar NL te boeken - de internet verbinding in ons huis is regelmatig heel erg slecht. Ik haal ook de postpakketten op bij Maraki en koop een naaimachine van de aanbieding van de Lidl.

Buurvrouw L. komt nog even langs om te bedanken voor de goede zorgen voor "haar" kat gedurende haar afwezigheid. Tabby houdt mij trouw gezelschap. Een kleine gekko schiet naar binnen en wil niet meer naar buiten; enfin, dan hebben we binnen een extra insecten-opruimer.

Ik monteer de video van de Slag om Samos en zet hem op FaceBook; hij is leuk geworden al zeg ik het zelf. Daarna probeer ik de nieuwe naaimachine eens uit. Dat lukt. Het brombeer-mannetje stopt om een zak met de eerste verse vijgen van het seizoen af te geven. Mmmm!

Zaterdag bellen burens R. en D.: ze komen van de veerboot af maar hun gerepareerde auto staat niet bij de haven, zoals afgesproken met de garage ... Ik ga ze maar ophalen. 's Avonds gaan we, ook met burens L. en D. en hun logées, met zijn allen naar de taverna van burgemeester Kostas in Skouraiika. Er is geen muziek maar wel heel veel Grieks volk; die hebben ook vakantie. De Bulgaarse vrouw die met Thanassis' neef is getrouwd, is er ook, hoogzwanger. Over 2 of 3 weken komt hun 2e kind.

Zondags ga ik even langs R. en D. om bij hun thuis een wifi-netwerkje op te zetten, zodat ze voortaan gratis kunnen bellen en sms'en met Viber. Ook proberen we loodgieter Giorgos en timmerman Stamatis uit Koumeika te mobiliseren om langs te komen om wat klussen bij ons te doen. Zoon Dimitris van de loodgieter en Stamatis komen in de loop van de volgende week poolshoogte nemen. Luiken in de blokhut kan een probleem worden omdat het hout nog niet uitgewerkt is. Stamatis houdt een technisch verhaal dat ik niet goed begrijp en we spreken af dat ik eerst met F. overleg als die weer terug is, en hem dan weer bel voor vervolgactie. Ik bedenk dat ik dan ook een Engelssprekende Griek erbij wil hebben om alle details goed te begrijpen.

Burens R. en D. krijgen eindelijk hun katten om de ratten op afstand te houden. Niet die van Maraki want die zijn niet te pakken te krijgen. Maar een setje asielzoekers uit Animal Care Samos, vier maar liefst, die Mili, Mythos, Nelson en Spider gedoopt worden. Ze zijn nog heel klein en aanhankelijk.

F.heeft alle onderzoeken af en ik haal hem op vanaf het vliegveld. Het is de heetste dag van het jaar, geen wind en 40 graden in de schaduw. het zwembad brengt verkoeling als we terug zijn. Om zijn terugkeer te vieren gaan we lekker lamskoteletjes (ik) en Griekse gehaktballen (F.) eten met R. en D. in Balos bij Themo. Daarna kijken we nog even bij de houseparty in de Blue Cave aan het eind van het strand van Balos, maar dat is meer iets voor de jongelui. Stamatis, de vroegere medewerker van Bella Vista in Pevkos, is er ook. Hij zit nu in het leger. Dat bevalt niet zo, zegt hij, maar werk is werk. Tja .. We besluiten de dag voor ons huis, de sterrenhemel bewonderend.

Zaterdag gaan we souvlakis eten in de andere taverna in Skouraiika. We praten tot sluitingstijd met de lokale bevolking. Zondags komt Stamatis de timmerman langs en

we komen tot een soort akkoord van wat hij gaat maken. Hij zal bellen voor een prijsopgave.

De maandag daarop staan we vroeg op om de draagvleugelboot - hier de Flying Dolphin genoemd - te nemen naar Patmos. We varen lekker hard en stappen om kwart over negen aan wal in de haven van Skala. De bus naar boven, naar het dorp Chora met het grote Johannes-klooster vertrekt vrijwel meteen zodat we er om kwart voor 10 binnen wandelen. Apostel Johannes zou hier in 95 n.Chr. zijn openbaringen gehad hebben (hoe oud was hij toen wel niet?). Het klooster oogt oud maar mooi (gesticht in de 12e eeuw), met veel fresco's, en in het museum liggen een paar antieke religieuze christelijke handschriften die tot de oudste ter wereld behoren. De Purper Codex, uit de 6e eeuw n.Chr., heeft mede de basis gevormd van het Nieuwe Testament.

Als we uitgekeken zijn in het klooster gaan we eens uitgebreid koffie drinken op een hooggelegen terras met prachtig uitzicht over het eiland en de baai waar de haven ligt. We wandelen daarna rond in het fotogenieke dorpje dat rond het klooster ligt. Voor de lunch nemen we weer de bus naar de haven beneden waar we een lekker pizza en kotelet als lunch nemen. In Skala is verder niet zoveel te zien zodat we een bankje in de schaduw opzoeken in afwachting van de boot terug naar Samos. Die vertrekt met een half uur vertraging, om half 6.

In het begin gaan we lekker hard maar daar het in de loop van de dag flink is gaan waaien moet de boot na 1/2 uur in open zee terugvallen op zijn "gewone" manier van varen zodat we heel langzaam vooruit dobberen. In totaal zijn we meer dan 2 uur onderweg (normaal 1 uur). Een stel Bulgaren belt uitgebreid in het Engels dat hun geplande avondje uit wat later moet beginnen. Een Griekse mevrouw begint te schelden tegen het personeel dat het een schande is dat de boot zo langzaam vaart en dat ze nu haar vliegtuig vanaf Samos naar Athene gaat missen. Het personeel belt wel met het vliegveld maar bij het uitstappen laten ze haar niet voor gaan zodat het een gezellige Griekse puinhoop wordt van mensen die graag eruit willen en koffers die door elkaar gegooid worden om maar de juiste te vinden. Wij stappen om kwart voor 8 in de auto en zijn, na nog wat boodschappen, om half 10 thuis.

Dinsdags rijden we naar Karlovassi om wat zaken te regelen wat wonderwel allemaal lukt. Ook stappen we binnen bij de schilderijenzaak om twee schilderijen van F. zijn vader opnieuw in te laten lijsten. Aan het eind van de middag gaan we even aan bij burens R. en D. om de foto's van Patmos te laten zien en om met de katjes te spelen. Die op hun beurt enthousiast aanvallen op het kattenspel op mijn iPad. Stamatis de timmerman belt nog met een prijsopgaaf en gaat volgende week aan de slag.

's Woensdags maken we met E. een tocht langs de kust vanaf het klooster onder bij Pagondas vanaf Tsopela bijna tot aan Vergi. Tsopela ligt leuk maar het is privé-terrein. Pavlou is rommelig. Daarna rijden we via Spatharei en Pyrgos (waar E. informeert naar haar auto in reparatie bij de locale garage) terug naar Koumaradei voor de lunch en daarna naar huis. Dimitris van Giorgos de loodgieter belt dat ze volgende week de servicebeurt aan de warmwatervoorziening komen doen.

Donderdags drinken we koffie bij H. in hotel Princess Tia en kletsen eens uitgebreid bij. 's Avonds is het weer de viering van de Panagia (Allerheiligen) van Pevkos. We kletsen wat bij met de verzamelde bevolking, ik beloof Rodopi voor Heilige Johannes (Ag' Ioannis) op 26 september in "onze" vallei appeltaart te bakken voor iedereen. De buurvrouw Evangelista had ook een stukje gekregen van de taart die ik een poos geleden aan Rodopi had gegeven en vertelt dat ze hem erg lekker vond. Er is geen barbecue na afloop want de volgende dag is er feest in Skouraiika, vertelt

burgemeester Kostas. Ai, dat is lastig, want dan is er ook de 30ste editie van het Uienfeest in Balos waar we al een tafel voor gereserveerd hebben.

Vrijdags gaan we aldus naar Balos toe. Ik heb van te voren al wat gegeten, want uien zijn aan mij niet besteed. We betalen entree en krijgen een mooi beschilderde mok voor de wijn en een bord met eten. Ik vis het vlees eruit een geef de rest weg. De muziek ik mooi, de gemoedelijke burgemeester houdt een toespraak die er op neer komt dat er ondanks de crisis toch ook tijd moet zijn voor vermaak. Er wordt volop gedanst, vrolijke reidansen maar ook solo-optredens van oude gegroefde mannetjes in weemoedige rembetiko-stijl. Ik bedenk dat dit soort feesten de manier is om de saamhorigheid in zo'n kleine gemeenschap te vergroten, als compensatie voor de roddels die welig tieren. Als de tombola is afgelopen (niks gewonnen) is het al half 1 zodat we niet meer naar Skouraiika gaan. We genieten van de muziek tot die stopt en na wat meehelpen met opruimen liggen we heel laat in bed.

Het wordt merkbaar dat het einde van de zomer nadert. Er verschijnen af en toe wolkjes rond de bergtoppen en sommige nachten zijn lekker koel. Overdag blijft het warm zodat ik wel iedere dag een paar baantjes in het zwembad trek.

Zondag kookt buurman R. zeevruchten-spaghetti voor ons en zijn vrouw D., heerlijk. Maandagavond zien we dat vlak bij ons de half onder de openbare weg liggende waterleiding is kapot gereden; we bellen burgemeester Kostas die toezegt het te repareren.

Dinsdagochtend hebben we wel water. F. gaat vroeg douchen omdat loodgieter Giorgos komt om de zonneboiler te ontkalken; die mag dan een poosje niet gebruikt worden. Hij staat net onder de douche als de telefoon gaat: Giorgos' zoon Dimitris. Ze kunnen niet komen vanwege een grote klus in een hotel, maar komen dan later in de week. De waterleiding wordt in de loop van de ochtend gerepareerd; ik plaats er voor de zekerheid een fel oranje plastic kegel (pyloon) bij zodat hij niet nog eens kapot gereden wordt.

September 2013

De resultaten van de tweede ronde van F. zijn onderzoeken zijn zodanig dat we ons verblijf op Samos en de benodigde behandeling kunnen combineren, zodat we na een kort verblijf in NL weer terugkeren naar Samos, opgelucht door de relatief gunstige uitslag van de testen.

We krijgen echter vooralsnog geen kans om te ontspannen, want de stroom is bij ons afgesloten. Gelukkig is Aris weer de reddende engel want hij tapt een lijntje van het energieparkje zelf af naar ons huis, zodat we via wat contactdozen in elk geval de koelkast, de internetverbinding en de opladers van de telefoons kunnen inpluggen in de groene stroom. De eerste dagen kunnen we ook de twee losse ventilatoren inzetten, daarna wordt het wat minder warm vanwege harde wind, zodat dat niet meer nodig is. De zwembadrobot kan eveneens zijn rondjes draaien, en zelfs een "koude" machinewas (met lauw water uit de waterleiding) is mogelijk. De grote hoeveelheid losse zonnelampen die we hebben komt nu ook goed van pas. We geven Aris de bijna nieuwe Nokia telefoon van mijn moeder als dank. Het is echter vrijdagmiddag dus we kunnen verder weinig doen om het probleem op te lossen.

Waarom de stroom is afgesloten wordt pas de volgende dinsdag duidelijk. Burge-meester Kostas kon geen soelaas bieden dus stappen we maar bij de advocaat in Karlovassi binnen. Die belt de DEH en dan blijkt dat bij de aanvraag voor de verlenging van de bouwstroom een verklaring van de elektriciën die de bedrading destijds heeft aangelegd, te ontbreken (We hadden eind mei er bij de advocaat en de

architect Makris al op aangedrongen contact met deze man op te nemen...) Enfin, als het papiertje aangeleverd is worden we binnen no time weer aangesloten.

Ondertussen is Stamatis begonnen met het dak van de blokhut. Er komen platen op en er worden twee luiken in gemaakt. Andreas, zijn assistent, komt de volgende dag een tweede laag verf aanbrengen maar dan gebeurt er een paar dagen niets. We vermoeden dat bestelde verdere benodigdheden nog niet aangekomen zijn. Ik kan Stamatis heel slecht verstaan, waarschijnlijk spreekt hij met een heel dik accent. Giannis van Electronet bijvoorbeeld kan ik juist heel goed verstaan. Hij levert ons een betere kop voor de satellietschotel; HD-ready.

Het eerste gedeelte van september kenmerkt zich door relatief koele temperaturen, maximaal 27 graden in de schaduw. Het waait hard en 's avonds koelt het af tot 20 graden, zodat ik zelfs een vest aantrek als ik op het terras zit te lezen. Overdag is het wel aangenaam, maar als ik een keer in het zwembad spring merk ik dat de temperatuur flink is gezakt door de harde wind en de koele nachten: 25 graden. Dat is hard doorzwemmen om een beetje warm te blijven! Ik kan me herinneren dat de vorige 2 jaren de temperatuur in de eerste helft van september stukken hoger was, zowel van de lucht als van het water.

Ik naai ondertussen overtrekjes voor twee oude kussentjes voor in de hokjes van de 4 kleine katjes bij R. en D., zodat ze warm de winter door kunnen. "Onze" Tabby, 2 jaar inmiddels, eet zich ondertussen een dikke speklaag aan, die redt het zo wel.

Na ongeveer een week gaat de wind liggen en wordt het relatief wat warmer, zodat het zwembadwater van lieverlee weer een aangename temperatuur krijgt. Zondags gaan we met de hele παρέα weer eens in Kerveli naar de muziek luisteren en te dansen, en na afloop nemen we een afzakkertje in Pythagorion. We sluiten af met een lekker ijsje en zijn laat thuis.

's Maandags arriveren de Zwitserse bureu en dat is natuurlijk weer reden voor een etentje bij Themo in Balos waar we ons te buiten gaan (C. en ik) aan een bord lamskoteletjes. Daarna halen we nog een zak met koteltetjes en ribbetjes op van een geslacht varken van Aris.

Ik zet dinsdags F. af op het vliegveld voor het laatste rondje gesprekken in het ziekenhuis en ga dan boodschappen doen; op de terugweg nog even langs E. en R. in Koumaradei. E. is echter aan het werk met een rondleiding over het eiland want het grote cruiseschip Costa Mediterranea ligt weer in Vathi aan de kade (het broertje van de Costa Concordia die verging bij Italië). Thuis ruim ik de boodschappen op.

Woensdag ben ik druk met de voorbereidingen voor het eerste jaarlijkse jeu-de-boules toernooi Pevkos/Skouraikka, dat bij ons achter op het veldje boven zal worden gehouden, de volgende dag, met buffet na. Donderdags zou het in principe om 17.00u beginnen, maar het is zo warm dat menigeen kiest voor een aperitief aan danwel in het zwembad. Het is een gezellige boel. Pas om half 7 trekken we naar boven, waar dan ook meteen fanatiek wordt gespeeld. G. werpt zich op als scheidsrechter, maar kan niet voorkomen dat het dames- en het herenteam gelijk op gaan. Het begint donker te worden als er geroepen wordt om een laatste rondje, dat door het damesteam dik gewonnen wordt. Tevreden danwel lichtelijk teleurgesteld zakken we met de spullen af naar beneden, waar geconstateerd wordt dat het een geslaagd toernooi was en dat dit echt een terugkerend evenement moet worden, minimaal 1x per jaar.

De volgende dag ruim ik de rommel op, het is niet veel meer want er is collectief afgewassen en verder meegeholpen. Koken hoef ik niet want er zijn nog genoeg restjes. Stamatis komt aan en maakt het dak van de blokhut af, want er is regen voorspeld volgende week. Als hij klaar is blijkt nog maar eens hoe gecompliceerd de

Griekse taal is: hij heeft prachtige perspex ruitjes gemaakt in het dak en tegen het lekken van de regen heeft hij die stevig vastgetaped. Die gaan dus voor geen millimeter open! Enigszins perplex betaal ik hem en heb nog de tegenwoordigheid van geest om te vragen hoe het zit met de pergola bij het jeu-de-boules-veld. Daar moet hij een vriend voor bellen, Panagiotis, die dezelfde middag nog op zijn brommertje langs komt en de maten neemt - ik heb gelukkig een schets op de iPad bij de hand om het hem te laten zien. Palen van gegalvaniseerd ijzer hebben de beste prijs/kwaliteit verhouding in dit klimaat. Hij belt volgende week voor verdere afspraken.

Maar het verhaal van de blokhut als observatorium is dus nog lang niet beëindigd

F. belt en meldt dat de verdere behandeling pas in januari start, zodat we onze plannen voor de rest van het jaar gewoon kunnen uitvoeren. Ik zwem nog maar eens, voordat het te koud wordt. De vooruitzichten geven nu wel 2 dagen regen volgende week, in plaats van 5, maar de temperatuur gaat zakken naar 26 graden, wat overigens heel normaal is voor de 2e helft van september.

Zaterdag eten we bij Stella/Kyriakos, het Cypriotische restaurant in Balos. Zondagmorgen drinken we koffie bij Tia, waar H. onder muzikale begeleiding van de band van Haagse H, wat gaat zwemmen, Maar hij komt niet eerder opdagen dan dat H. alweer met vereende krachten uit het water is gehaald na een uurtje zwemtherapie. We lunchen bij Esperos en daarna is het Lazy Sunday Afternoon.

's Maandags strijkt er tot mijn verrassing een grote aalscholver neer aan de rand van het zwembad. Hij laat zich uitgebreid fotograferen. Als hij geconstateerd heeft dat er geen vis in het zwembad zit, vliegt hij na een kwartiertje verder. 's Middags ga ik gauw nog een keertje zwemmen en ruim dan alle kussens van de tuinstoelen naar binnen, omdat de regen er aan komt. Ook onweer. Maar het valt reuze mee, het terras is net helemaal nat, en 's avonds laat is er alleen in de verte achter Ikaria wat weerlicht te zien met wat echoënd gerommel.

Dinsdags als ik naar het vliegveld rijd om F. op te halen zie ik wat regenwolken boven de Ampelos hangen, er schijnt aan de noordkant van het eiland wel een stevig buitje gevallen te zijn.

We rijden eens een keer naar "Scheveningen-Samos" of "Blankenberge-Samos" (het badplaatsje Votsalakia) om een optreden van Haagse H. en zijn band bij te wonen. Het weer is nog altijd zomers zodat F. en ik een mooie tweede helft van september in gaan. Het zwembadwater blijft ook redelijk warm, zodat wanneer Zwitserse burens C., R. en D. een partijtje komen jeu-de-boules, we eerst nog een fotootje van ze in het zwembad kunnen trekken. Overigens wint het damesteam weer ...

Via de notaris Maria regelen we een volmacht voor haar broer Giorgos Papakonstantinou, onze advocaat, zodat die al onze belastingzaken nu eens kan afhandelen.

We gaan nog een keertje zaterdag eten bij de twee taverna's in Skouraiika, we verdelen onze uitgaven eerlijk tussen die twee.

Zondag en maandag luieren we en poetsen het huis, want dinsdagochtend komen onze oude vrienden T. en H. op bezoek met hun Toyota Cruiser waarop ze een tent hebben gemaakt. Ze zijn er al tot in de Sahara in Marokko mee geweest, maar dit jaar is Griekenland aan de beurt. We halen ze 's morgens op in Karlovassi aan de haven en het is een heel hartelijk weerzien. Ze parkeren hun auto op ons terrein bij het huis, zetten de tent op en sluiten het koelkastje aan.

De dagen daarop maken we een aantal uitstappen (ik vind boven op de Karvounis nog een nieuwe plant in bloei) en genieten in de lokale restaurants. Het weer blijft

prachtig zodat we 's avonds buiten zitten, herinneringen ophalend uit lang vervlogen tijden in Afrika.

Onze Vlaamse buren vertrekken van lieverlee. Als T. en H. vertrekken, en onze Zwitserse buren ook, wordt het zowaar echt stil in de omgeving. We gaan nog een keertje langs H. in Balos om haar een schaalteje couscous te brengen, als afwisseling voor al het Griekse eten.

Het einde van de maand nadert en zo ook onze aanstaande rondreis door Zuid-Italië. Als ik de papieren eens pak zie ik tot mijn schrik dat ik voor de veerboot een fout nummer van het kenteken van de auto heb opgegeven, maar gelukkig kan ik dat telefonisch nog rechtbreien. Ook vernemen we via internet dat het reisbureau van onze week Istanbul eind oktober failliet is, maar tot onze opluchting maakt het bedrijf een doorstart.

Zodat we enigszins gerustgesteld onze laatste septemberdag ingaan; ik zwem nog een keer voordat de voorspelde herfstregens er aan komen. De dolfijnen laten zich ook weer eens zien.

We zetten de tuinmeubelen binnen en vertrekken naar Magna Grecia.

Oktober 2013

DINSDAG 1 OKTOBER 2013

We ontwaken bij het zachte getik van regendruppels op het dak. Als we op de buienradar kijken, zien we dat er nog een echt flinke bui aankomt. We zetten de rest van de tuinspullen dus maar alvast binnen. Verder pakken we relaxed in en spreiden binnen de dweilen en de handdoeken op de bekende plekken uit als het uiteindelijk losbarst - de eerste echte bui van de herfst.

Voor vertrek douchen we lekker, want het is toch warm door al dat gesjouw. Net dan komen buren D. en L. vragen of we morgen mee gaan eten bij het Cypriotisch restaurant Stella in Balos, maar dat moeten we dus helaas afslaan. Wel gaan we nog even een (fris-) drankje halen bij buren J. en K. voor we doorrijden naar Karlovassi. De zon is inmiddels weer doorgebroken; we zitten lekker buiten op het balkon bij hen.

We zijn ruim op tijd in Karlovassi en pakken maar eens een stevige cappuccino. We halen de tickets op in een kantoortje waarbij ik ook eens informeer naar de veerboot naar Thessaloniki. Die gaat in oktober 1x in de week vanaf Vathi, op zondagochtend. Als 7e schuiven we aan in de rij auto's voor de veerboot. F. moet als voetganger de boot op, alleen de bestuurders mogen in de auto blijven. Door allerlei gemanoeuvreeer (er ligt een grote plas op de kade en zodoende ook water op de schuine metalen oprit, waardoor de wielen van de grote vrachtwagens herhaaldelijk slippen - zaagsel brengt dan uitkomst) gaat onze auto toch als één van de laatste de boot op. Gedeeltelijk komt dat natuurlijk ook omdat het weer een ouderwetse Griekse janboel is over wie het het eerste aan boord kan gaan. Tot mijn immense opluchting hoeft dat niet achterstevoren; dat is alleen voor de auto's die in Fourni, de eerste halteplaats, eraf moeten. Een Griekse man, die ook naar Piraeus moet, en abusievelijk na de Fourni-gangers ook achteruit de boot op wil, wordt hartgrondig uitgescholden door het havenpersoneel (Πω, πω!) Ik parkeer dus soepeltjes. Wel raak ik helemaal confuus als het personeel bij het afsluiten van de auto in het Grieks tegen me begint te schreeuwen. Ik begrijp het niet; maar eerst moet ik gewoon opschieten (door al die slippende vrachtwagens is de boot verlaat), daarna mag ik niet door de openstaande nooduitgang maar moet weer terug naar het begin bij de kaartjescontrôle, en daarna

nog iemand die "no refrigerator" zegt als hij de koeltas in mijn hand ziet ("food" zeg ik, en dan is het okee).

Kom ik dus toch nog redelijk gestresst op het bovendek aan om de boot te zien vertrekken. Het mooie stukje om de noordwest-punt van Samos heen kalmeert me gelukkig weer, waarna we eens een lekker drankje gaan halen in de bar. Die heeft echter geen wijn zodat we maar in het felverlichte cafetaria een rosetje pakken als dat open gaat, na een lichte maaltijd uit de koeltas.

F. kijkt nog even buiten als de boot aanlegt in Fourni en in Ikaria. We kruipen redelijk vroeg in bed.

WOENSDAG 2 OKTOBER 2013

We staan uitgerust op - ondanks het harde bed - en ontbijten met de restjes uit de koeltas. Als ik eens op het autodek ga kijken, zie ik dat ik met geen mogelijkheid bij de auto kom. Dat wordt dus wachten tot de auto's eromheen weg zijn en dan moet je waarschijnlijk met het schreeuwende en heftig gebarende personeel op je hielen maken dat je zo snel mogelijk wegkomt. Zodoende besluiten we dat F. weer met het grootste gedeelte van de handbagage als voetganger naar buiten loopt, terwijl ik dan de auto onder mijn hoede neem.

Ik wacht dus geduldig op mijn beurt in een hoekje van het autodek (ik merk pas later dat mijn handen onder de smeer zijn gekomen bij het leunen op een laag stuthek). De man die me helpt met weggrijden is gelukkig heel vriendelijk en spreekt zowaar Engels. Buiten stapt F. in en zetten we de gps-navigators aan. Het drukke verkeer in Piraeus eist al onze aandacht op maar al snel rijden we op de wat rustigere tolweg naar Korinthe. Achter Korinthe houdt de snelweg op en rijden we weer op de oude driebaansweg, nog net zo k#\$#! als 4 jaar geleden. Deze is nu trouwens ook tolweg geworden ... We rijden dus weer half op de vluchtstrook om de vele snelheidsmaniakken, waaronder ook bus- en vrachtwagenchauffeurs, langs te laten. Eigenlijk is de weg nog slechter dan 4 jaar geleden, want nu zijn er overal wegoebrekingswegen vanwege de snelweg die wordt aangelegd.

Wel zijn er nu wegrestaurants, zodat we pauzeren met een lekkere cappuccino. Ik ben blij dat ik goed uitgerust ben en niet, zoals 4 jaar geleden, na een slapeloze nacht in een kapotte dekstoel in de bar, achter het stuur in slaap dreigde te vallen ... Het landschap hier aan de noordzijde van de Peloponnesos blijft mooi, evenals de grote brug van Rio naar Antirio.

We bereiken Patras voorspoedig. Het adres van het kantoortje waar we de tickets op kunnen halen, dat ik op internet had gevonden, blijkt gelegen te zijn aan de boulevard, bij de haven in het centrum, en niet in de nieuwe haven, zoals buurman R. me had gemeld. Echter, bij navraag blijkt dat we toch in de New Port moeten zijn. R. had me ook gemeld dat het allemaal heel duidelijk stond aangegeven, maar dat valt dus reuze tegen. Op de aanrij-route hebben we het niet zien staan, en in Patras zelf zien we ook geen bordjes met "New Port", zodat we maar besluiten "South Port" te volgen. Daar staan 2 spaarzame bordjes van. Dat blijkt een goede ingeving, maar op het haventerrein zelf staat verder ook niets aangegeven (er wordt nog heel druk gebouwd) zodat we pas na enig rondvragen vinden waar we de tickets kunnen ophalen en hoe we naar de boot kunnen rijden (die er al ligt). We lunchen en internetten wat in een cafetaria want 3 uur op de kade in de zon staan te wachten lijkt ons niet aangenaam. Om 4 uur gaan we door de controle en kunnen meteen de boot oprijden. F. moet weer uitstappen aan de voetgangsingang. Ik kan op een handig plekje parkeren, helemaal beneden, voor in de punt, slechts 2 auto's naast elkaar. Ik

ben reeds gedraaid, zodat ik morgenochtend rechtdoor naar buiten kan rijden. En de autodeuren kunnen nu tenminste goed open.

Het is niet druk op de boot. We vertrekken prompt om 6 uur. Als ik na een uurtje ga vragen of we nog kunnen upgraden naar een hut (tip van buurman G.), krijg ik te horen dat ik moet wachten tot na Igoumenitsa, rond middernacht. We eten en drinken wat en raken aan de praat met een NL vrachtwagenchauffeur. We varen weg bij Igoumenitsa met bijna 2 uur vertraging, maar geen hutten meer beschikbaar. We maken het ons zo gemakkelijk mogelijk, languit op een rij stoelen, en proberen de snurkers en luidruchtige Russische baboeska's op bedevaart te negeren.

DONDERDAG 3 OKTOBER 2013

We hebben wat kunnen slapen en ontbijten rustig met een kop verse thee en koffie in de bar na een zelfgeïmproviseerde boterham met kaas uit de koeltas.

We arriveren met dik een uur vertraging in Bari; het is 11 uur geweest als ik de boot afrijd. We worden gelijk in het diepe gegooid op de drukke ringweg rond Bari, met smalle haakse bochten als afritten en korte invoegstroken met veel auto's die zich rücksichtlos de weg op storten. Na wat gemopper op de gps vanwege onduidelijke aanwijzingen belanden we op rustige wegen en maken onze eerste stop bij de opgravingen van Metaponto, waar Pythagoras naar toe is gevluht nadat hij in het 160 km verderop gelegen Crotone naar oordeel van de notabelen veel te veel invloed had gekregen (nadat hij ook al Samos had verlaten om vergelijkbare redenen). Hij is er ook gestorven maar het graf is na de Romeinse tijd verloren gegaan. We lopen - als enigen - wat rond op het terrein waar men nog bezig is met restauratie. Daarna bekijken we de voorwerpen die er gevonden zijn in het museumje in het centrum van het stadje. Policoro is de volgende opgraving die bezocht wordt; het ligt naast het locale museum.

Dan is het tijd om ons overnachtingadres op te zoeken. We laten de kust (in de holte van de voet van de laars van Italië) achter ons en rijden noordwaarts het heuvelachtige landschap in. Na een klein uurtje komen we er achter dat we beter de coördinaten van ons verblijf in de gps kunnen invoeren, want in het dorpje vinden we geen bordjes die ons doorverwijzen (er is geen straatnaam). Dat brengt ons uiteindelijk bij een prachtig gelegen landhuis waar we ons installeren. Om half 9 krijgen wij, een koppel Duitse huisgasten, de eigenaar en de mama, een maaltijd voorgeschoteld - met een pasta gerecht uiteraard - geserveerd door een soort dienstbode.

We sluiten af met vers fruit uit de tuin en een klein glaasje grappa uit aardbeien. Waarna we nog wat internetten op de iPads en vroeg gaan slapen.

VRIJDAG 4 OKTOBER 2013

We rijden goed uitgeslapen om 10 voor 9 weg richting Crotone. Dat ligt in de teen van de laars, onder de bal van de voet zeg maar. In kilometers is het niet zo ver, maar een flink stuk voert ons door smalle straatjes van badplaatsjes, waar we soms maar stapvoets kunnen rijden. Het landschap is leuk, een soort lage begroeide duinen met een breed zandstrand en wit schuimende golven in een groen-blauwe zee. We komen rond de middag in Crotone aan, waar de gps ons goed in de steek laat (adres al niet goed te vinden, verboden-in-te-rijden-straten, eenrichtingsstraten van de verkeerde kant). Uiteindelijk is een jonge vrouw zo aardig om ons voor te rijden naar het museum. Daar bewonderen we de collectie, en vooral de brede gouden diadeem van Hera.

Dan is het tijd om naar ons volgende overnachtingadres Ascea, onder Napels, te rijden. Een flinke ruk, maar we genieten onderweg van het prachtige groene berglandschap waar we doorheen rijden. Uiteindelijk zien we in de schemering de baai van Napels liggen en rijden we een kustweg op die tegen de steile berghellingen geplakt ligt. Dan gaat het weer mis met de gps. Onduidelijke afslagen, niet-bestaande zijwegen, klemrijden in voetgangers-gebieden, doodlopende plaats van doorgaande wegen enz. enz. We rijden rond in het donker tot we een op een geblokkeerde weg stuiten; volgens de gps op 11 minuten rijden van onze eindbestemming(?). Dan besluiten we maar bij een Albergo te stoppen om hulp te vragen. Daar blijkt een Duits gezelschap te bivakkeren, waarvan 1 vrouw vloeiend Italiaans spreekt. Zij en de baas van de tent helpen vervolgens om de baas van ons hotel te overreden om ons op te komen halen. Na wat heen-en-weer gepraat lukt dat uiteindelijk, en ondertussen eten we wat in de Albergo: de baas tovert met ricotta gevulde gestoofde verse ansjovisjes uit zijn hoge hoed. De Duitse vrouw heeft naamdag hier (Francesca) zodat ze nog een grote taart krijgt van de baas. Wij mogen ook een stukje proeven, en natuurlijk moet er naar goed Duits gebruik gezongen worden.

Over tien uren rijden we achter de man van ons hotel aan en na een uur en een kwartier rijden - eerst weer helemaal de kustweg terug naar de autoweg, dan een stuk autoweg en dan weer een stuk kustweg van de andere kant af - zijn we dan uiteindelijk in ons hotel in Ascea waar we 5 nachten zullen blijven. Om twaalf uur rollen we doodmoe in bed.

ZATERDAG 5 OKTOBER 2013

We rijden naar de nabijgelegen opgravingen van het oud-Griekse Elea, waar we op ons gemakje uitgebreid rondkijken. Onder de Griekse filosofen die hier in de 5e eeuw voor Christus neerstreken (de Eleatische school) bevond zich ook Melissus van Samos. Deze filosofische school werd gekenmerkt doordat men dacht dat alles onveranderlijk was; het atoom-begrip van Democritus kwam hier later uit voort. Aristoteles was het er trouwens niet mee eens; hij was een aanhanger van de theorie "panta rei", letterlijk "alles stroomt" oftewel alles is veranderlijk. Ook toen al kon je dus wetenschappers bij elkaar zetten (bij wijze van spreken) die het ogenblikkelijk met elkaar oneens werden. De Eleatische school "beredeneerde" voorts dat er naast de 4 bekende elementen (water, aarde, vuur en lucht) nog een 5e element moest zijn, ether. Die theorie heeft zeer lang stand gehouden. Pas eind 18e eeuw werd dit verworpen, na dus zo'n dikke 2 millenia. Ons begrip over radio-uitzendingen "in de ether" komt er trouwens nog steeds uit voort.

Op het opgravingsterrein zijn de poort naar de nieuwe stad en het kleine theatertje redelijk goed geconserveerd gebleven; ook is er een begin gemaakt met het blootleggen van de restanten van een villa met fresco's. Het wemelt van de kleine hagedissen die zich redelijk goed laten fotograferen; in het heiligdom van Aesklepios (beschermheilige van de artsen) staat een eenzame grote roze lelie tussen de stenen restanten mooi te wezen.

Als het tegen de middag begint te druppelen rijden we terug naar het hotel. Wanneer we ons voor de lunch naar buiten begeven regent het ondertussen flink, met hier en daar een donderslag. Aan de boulevard is het uitgestorven, de meeste zaken zijn al dicht voor de winter (en de regen?). In een winkelstraat is een cafetaria waar we wat eten; als we teruglopen naar het hotel komt het met bakken uit de hemel. We hangen de kleren te drogen en rusten en lezen wat.

's Avonds zitten we nog redelijk vol van de lunch zodat we wat kleins pakken uit de koeltas en wat internetten, lezen en puzzelen voor we gaan slapen. Niet dat er dus veel alternatieven zijn in dit uitgestorven badplaatsje reeds half in winterslaap

ZONDAG 6 OKTOBER 2013

Het onweert en regent als we opstaan. In de keuken achter de ontbijtzaal is het personeel duidelijk hoorbaar bezig de wateroverlast op te dweilen.

In de regen lopen we gearmd onder het kleine parapluutje uit de auto naar het station. Daar komen we erachter dat we in de belendende snackbar kaartjes moeten kopen, en niet uit automaat (die is voor de Intercity). Een jongeman is zo vriendelijk ons het juiste perron te wijzen. In een half uurtje boemelen we naar het kleine stationnetje van Paestum, dat vrijwel naast de opgravingen ligt. Ondertussen is het gelukkig droog geworden. Samen met nog een flink aantal zondagse dagjesmensen lopen we het opgravingsterrein op. Dat is vrij groot, zodat we in alle rust -de plassen ontwijkend - de mooie Dorische tempels en het forum en het theatertje kunnen bekijken. In het naastgelegen museum bewonderen we de grote vaas met de als witte stier vermomde Zeus die Europa ontvoert (in 2007 teruggegeven aan Italië nadat die illegaal naar Malibu was meegenomen). Ook de fresco's van de graftombe van de Duiker zijn verbluffend mooi.

We lunchen eens uitgebreid in een restaurantje naast de opgravingen waar men zowaar Engels spreekt. We treinen terug en in het hotel lezen, internetten en puzzelen we weer wat.

MAANDAG 7 OKTOBER 2013

We laten Magna Graecia achter ons; vanaf vandaag staat het Imperium Romanum op het programma. Om 8 uur pakken we de trein en boemelen in 2 uur naar Pompeii voor de schamele prijs van nog geen 15 euro retour. In stiptheid is de trein wel solidair met zijn NL broeders: we lopen onderweg een fikse vertraging op.

Tegen elven lopen we het opgravingsterrein op. Het is inmiddels volop zonnig, zodat we de jassen in de rugzak stoppen. Met de camera in de aanslag bekijken we de belangrijkste gebouwen. Vooral de Thermen van Sabbiano, met rijkgedecoreerd polychroom plafond en talrijke fresco's (én een paar versteende baders) zijn van bijzondere schoonheid. Maar ook de Forum Thermen zijn mooi, met rijen atlanten die het plafond "dragen". Het bordeel is ondeugend met boven de peeskamertjes fresco's die de mogelijkheden illustreerden. We zijn verder onder de indruk van de vrijwel volledige overblijfselen van de versteende bewoners die omkwamen in 79 AD. Gelukkig waren ze al dood door de giftige dampen voordat de as en het puimsteen het stadje bedekten.

Onderweg eten en drinken we wat in een cafetaria, en om half 3 verlaten we het terrein langs het grote amfitheater. Terug bij het station eten we een lekker ijsje.

Na het terugboemelen slaan we wat lekkernijen in bij de lokale neringdoeners en brengen de avond door op de inmiddels gebruikelijke wijze.

DINSDAG 8 OKTOBER 2013

Vandaag zijn Herculaneum en het Archeologisch Museum in Napels aan de beurt. We hebben weer dezelfde trein.

Als we Pompeii achter ons laten, en verder richting Vesuvius rijden, omhullen dikke nevelwolken de berg en gaat het weer regenen. Als we uitstappen op het kleine stationnetje aan het haventje van Ercolano, zoals het vandaag de dag heet, is het weer droog. Met de kaart op de iPhone in de hand lopen we richting ingang opgravingen, 1

km verderop. Maar dan blijken de gegevens van Wikipedia niet te kloppen: de ingang is niet op no. 6 in de straat, maar op no. 189, nog een km verderop.

We kijken rond in deze opgraving, die kleiner is dan Pompeii. Maar omdat er van de huizen meer bewaard is gebleven doordat het door de lavastromen afgesloten werd van de buitenwereld (hele binnen- en buitenmuren, verkoolde/versteende houten spanten en balken, stukken van de bovenverdiepingen), krijg je meer het idee in een echt stadje te lopen. In diverse huizen zijn prachtige fresco's bewaard gebleven, en een paar mozaïeken.

Om 1 uur lopen we terug richting station om ons naar het Archeologisch Museum in Napels te begeven. Dat blijkt geen sinecure. Allereerst staan er op het stationnetje van Ercolano opgeschoten jongens naar onze rugzak te loeren. Dan, na een blik op de Vesuvius met een grijze wolk om de top, zoeken we ons op het Centraal Station in Napels het heen-en-weer naar de metro naar het museum. Het staat allemaal heel spaarzaam en vaag aangegeven. Het blijkt uiteindelijk dat de metro net zo'n trein is als de regionale treinen en ook tussendoor van dezelfde sporen vertrekt. Een oudere man is zo vriendelijk om ons de weg te wijzen. Bij het uitstappen loopt hij ons voor naar de ingang van het museum, een heel eind door ondergrondse gangen - te vergelijken met de Place de la Concorde in Parijs. Alleen staan hier nergens bordjes die de toerist de weg wijzen. Zonder de hulpvaardige man hadden we dat dus haast niet gevonden. We bedanken de man en lopen naar de ingang van het museum. En dat is dus dicht!

Ik vloek eens hartgrondig, en dan gaan we in een barretje er tegenover onze dorst lessen. Daar tref ik een NL leraar die met 5 gymnasiasten op schoolreis is en ook helemaal perplex is dat het museum vandaag dicht is. Het is zeker niet de gebruikelijke wekelijkse sluitingsdag, meldt hij me.

We nemen de metro terug naar het Centraal Station (dat soms alleen Piazza Garibaldi genoemd wordt, ook lekker verwarrend), maar laten eerst een propvolle voorbijgaan. We hebben geen zin ons naar binnen te vechten met bovendien alle risico's van zakkenrollers De volgende is gelukkig veel minder druk en na relatief weinig zoek vinden we "onze" vertrouwde trein terug naar Ascea. We rijden dit keer langs de achterkant van de Vesuvius, zodat we deze onschuldig ogende maar verraderlijke vulkaan (slechts 1251 m hoog) nog een keer in het licht van de ondergaande zon kunnen aanschouwen.

WOENSDAG 9 OKTOBER 2013

We rijden om 8 uur weg bij het hotel, wijsgeworden met de route op AppleMaps op de iPhone in de hand, naast de gps-navigators in de auto. Na anderhalf uur over drukke smalle provinciale weggetjes draaien we de toeweg op, met een laatste blik op de Vesuvius - weer met een nevelwolk rond de top. Dankzij de combinatie van de aanwijzingen op de 2 apparaten verloopt de reis voorspoedig - zelfs geen file in de avondspits op de rondweg bij Bologna. Om half 7 draaien we na 800 km onder de wielen het parkeerterrein van ons verblijf in Monselice, onder Venetië, op.

DONDERDAG 10 OKTOBER 2013

We pakken de trein naar Venetië. Daar kopen we een plattegrondje en trekken de historische binnenstad in. Het is werkelijk mooi; we kijken onze ogen uit en fotograferen er op los. Als we het San Marco-plein oplopen valt mijn mond open van verbazing. Ik had niet verwacht dat de vele gebouwen zo rijk gedecoreerd zouden zijn, zoals de toegangspoort met uurwerk en Dierenriem bedekt met bladgoud, de kerk met tussen de fresco's met bijbeltaferelen duidelijk Moors inlegwerk en

decoraties, en het Paleis van de Doge met op iedere zuil een ander reliëf. Daarachter ontwaar ik de Brug der Zuchten, klein maar indrukwekkend. Ik hoor een NL gids vertellen dat het een geluk is dat het plein vandaag droog is; vaak staat het onder water uit de lagune. Dit is toch werkelijk de moeite van die lange rit waard geweest!

We lopen langzaam terug en lunchen eens uitgebreid bij de Chinees. We eten ons rond aan noedels en eend, een welkome afwisseling na al die weken souvlaki, tzatziki, pasta en pizza. Verandering van spijs doet eten!

Daarna kopen we een afgeprijsde set prachtige vaasjes en een Kerstboom-engeltje van Venetiaans glas. Ik trakteer mezelf ook op een handgemaakt collier, eveneens van Venetiaans glas van het eilandje Maruno, met een set bijpassende oorstekertjes. En een Kerst-/verjaardagskadoetje voor S. Voldaan na een prachtige dag treinen we de lagune van Venetië uit.

VRIJDAG 11 OKTOBER 2013

Na het prachtige Venetië besluiten we de tussenstops Firenze met zijn Dan Browne(Inferno)-rondleidingen, en Padua, te schrappen van ons programma, temeer daar we gehoord hebben dat parkeergarages aan de rand van de binnenstad schreeuwend duur zijn. We rijden op ons gemak richting zuiden, naar onze laatste overnachtingsplaats Assisi, op 150 km van de haven van Ancona. We nemen ook niet de tolgeweg, maar rustigere 4-baans autowegen die ons door een prachtig bebost heuvellandschap voeren. Dat het wegdek af en toe bar slecht is, nemen we op de koop toe.

Vroeg in de middag arriveren we in Assisi, waar de beschermheilige van de dieren geëerd wordt met een gigantisch klooster met supermoderne ondergrondse parkeergarage in de rotsachtige grond uitgehouwen. Dit om de vele bedevaartsgangers te verwerken, want daar wemelt het werkelijk van.

We rusten en eten wat in het hotel, ondertussen het voetbal voor de WK-kwalificatie op tv en op het internet volgend.

ZATERDAG 12 OKTOBER 2013

We rijden vroeg weg om op tijd bij de ferry te zijn, wind en weder dienende. De route voert ons eerst langs beboste slingerende bergweggetjes, waar een dikke grote haas, op zijn gemakje op de weg zittend, ons nieuwsgierig bekijkt. Daarna komen we op de grotere weg naar Ancona, die nog steeds door het mooie berglandschap loopt.

Na ontbijt in een wegrestaurant komen we al snel bij het boekingskantoor van de ferries terecht. We boeken meteen maar een hut, zodat we dit keer niet achter het net vissen. We kunnen vroeg aan boord en vinden een plekje in de lounge aan het raam waar we al lezend en puzzelend naar de neerdruppelende regen kijken tot we uitvaren.

ZONDAG 14 OKTOBER 2013

We ontbijten op het gemak. Nadat de boot aangelegd heeft in Igoumenitsa varen we door onder een lekker warm zonnetje. Om 3 uur rijden we de boot af, die voor de afwisseling nu weer eens aangelegd heeft in de oude haven van Patras.

Na de vervelende driebaansweg naar Korinthe draaien we een gloednieuwe tolgeweg op richting Kalamata, gelegen in het diepe Zuiden van de Peloponnesos. We vragen ons af of niet beter de weg van Patras naar Korinthe prioriteit had kunnen krijgen, in plaats van deze super-gelike snelweg naar het toch minder belangrijke Kalamata.

We arriveren om 6 uur in Nafplio, waar het een gezellige zondagse drukte is bij een heerlijke temperatuur. We zitten tot laat op een terrasje.

MAANDAG 15 OKTOBER 2013

We slapen lekker uit en ontbijten buiten in wat weer een prachtige zonnige dag belooft te worden. Er zijn nog best wel veel gasten in het mondain geworden stadje. De studenten van de Kunstacademie, die hier sinds 2003 is gevestigd, en die gisteravond de terrasjes bevolkten, zijn óf nog niet wakker óf zitten op de Academie. We drinken koffie en kijken daarna rond in het kleine museum met artefacten uit de opgravingen van Mykene, Tyrins, enz. Ofschoon de belangrijkste stukken, zoals het gouden dodenmasker uit de cirkelgraven in Mykene, in het museum in Athene liggen We zien Lex en Max niet; blijkbaar zitten ze niet in hun Griekse buitenverblijf hier 80 km vandaan. Om 2 uur rijden we weg en komen na maar een klein beetje zoek in Piraeus aan bij de veerboot naar Samos. Ik bedenk dat het toch een koud kunstje moet zijn om over de grote vierbaansweg richting haven een serie elektronisch borden te maken waarop de betreffende kades voor de veerboten naar de verschillende eilanden staan aangegeven. Zodat iedereen er zonder zoek naar toe rijdt ... het toerisme is tenslotte toch de grootste inkomstenbron van het land (nog steeds) en de vrachtwagenchauffeurs zullen ook blij zijn dat ze van die aarzelende personenwagens af zijn ...

We varen onder een stralende zon weg richting Samos, waar we de volgende ochtend in alle rust naar huis rijden met in totaal 2600 km achter de wielen.

We zijn al snel weer gewend in ons huis. Als we boodschappen gaan doen bij de Lidl, rijden we eerst langs het parkeerterrein om pet-flessen, blikjes en glas weg te brengen. Tot onze stomme verbazing is heel het milieu-station verdwenen. Finished, zegt een man die ons verbaasd ziet kijken. Ten onder gegaan aan zijn eigen succes, na 2 jaar, denken we. Het ding zat ook heel vaak verstopt. Dus gooien we het spul met tegenzin maar weer bij het restafval.

Na een paar dagen fast food op doorreis heb ik ontzettende inspiratie om lekker te koken en zodoende probeer ik wat nieuw bedachte recepten uit tot grote tevredenheid van F. en mezelf. Ook is het weer een genot om in ons eigen goede bed te slapen na die harde en/of oncomfortabele vreemde bedden. De eerste dag is er nog een stralende zon, we zitten lekker buiten en ik draai meteen 2 wassen - er is regen voorspeld. De volgende dag gaan we langs bij H. in Balos om haar een goede thuisreis te wensen. Op weg naar haar toe zien we in de baai een enorme school dolfijnen springen en buitelen, alsof ze zeggen: welkom terug! Tabby, onze zelfgeadopteerde kat, is er meteen de eerste avond al, de katten van R. en D. komen pas na een dag opduiken.

Er volgt dus een regenstoring van een paar dagen; prima weer om de foto's te sorteren en allerhande administratieve klusjes af te handelen. En nog goed voor de planten ook.

Zaterdags is het weer een stralende dag. 's Middags wied ik onkruid in de moestuin en probeer ik hier en daar paardebloemen met wortel en al te verwijderen daar de grond nu zacht is. Met de niet al te grote lukt dat, die hele grote zitten diep en de wortels breken dan toch weer af. Maar hopelijk heb ik er nu weer een stel definitief de nek om gedraaid. Na de prachtige zonsondergang koelt het wel snel af.

De laatste dagen van ons verblijf op Samos blijft het heerlijk weer. We praten even bij met C. en M., de schoonbroer en -zus van onze burens R. en D., die gekomen zijn om

wat zaken af te handelen. Ik maak chutney van de laatste (rijpe en onrijpe) meloenen en F. geeft de blokhut een winter-verfbeurt.

Nadat we de planten nog maar eens een extra sproeibeurt hebben gegeven (voorlopig geen regen meer voorspeld) en Tabby wat laatste restjes om de winter door te komen, zetten we alle spullen binnen en sluiten het huis. Na een weekje Konstantinópoli zullen we weer eens gaan kijken hoe het in Nederland is.